

Proletari din toate țările, uniți-vă!

# FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ  
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Biblioteca Centrală  
Regională  
Hunedoara-Deva



Nr. 1 (241)

Anul IX  
9 Ianuarie 1960

ÎNȚĂLNIRE CU  
MAREA  
pag. 13-14-15-16

Fotografie de  
A. MIHAILOPOL

*6061 SL*

# IN NO APTEA DE



# REVELLION



④ Ana Boghină, Erou a Muncii Socialiste, în mijlocul tovarășilor ei de muncă, la revellionul organizat în întreprindere („Industria Bumbacului”).

② Pace și prietenie între toate popoarele lumii! (La carnavalul tineretului de la Palatul Republicii).

③ Tot la Palatul Republicii, actorul Puta Călinescu în costumul unui vajnic mușchetar.

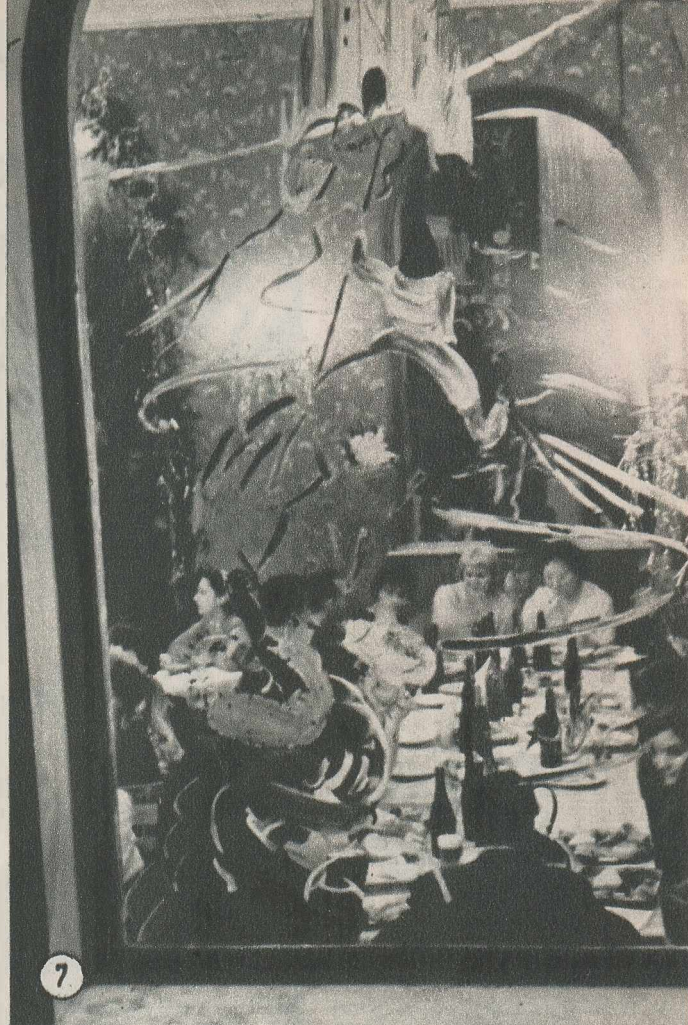
④ Alt aspect de la neuitatul revellion din Palatul Republicii.

⑤ Actorul Mircea Colan și regizorul Traian Zecheru închină un pahar în cinstea noului an cu Ana Ioan, muncitoare textilistă, și cu Ivan Ilie, muncitor brutar. (Revellionul organizat la Casa de cultură a tineretului din raionul I. V. Stalin).

⑥ La fabrica de confecții „Gheorghe Gheorghiu-Dej”.

⑦ O „privire” indiscretă a fotoreporterului prin fereastra Casei de cultură a tineretului din raionul I. V. Stalin.

⑧ Aho, aho, copii și frații! (Echipa Casei de cultură a tineretului din raionul Grivița Roșie).



# La început de '60

Fotoreportaj  
de  
A. PETRUȚ (text)  
și A. MIHAILOPOL  
(fotografii)

...Ai fi spus că te afli într-o adunare de constructori, de zidari, betonari, dulgheri, macaragii, tâmplari, dulgheri. Evident așa ai fi crezut, dat fiind că în acea adunare a membrilor de partid din uzină era vorba mereu și mereu despre apartamente. „Munitorii din secția noastră — spunea pe pildă un tovarăș — se angajează pe anul 1960 la o economie echivalentă cu cinci apartamente...” „Noi — spunea altcineva — propunem o măsură tehnico-organizatorică în secția noastră, care să scadă prețul de cost cu atâtea procente, din care se vor putea vărsa câteva mii de lei sfatului popular pentru construcția de apartamente destinate oamenilor muncii”. Și așa mai departe. Totuși, în sală, aici pomeneală de zidari sau dulgheri; dar „apartamentele” revelează în fiecare cuvântare.

Comuniștii de la uzina „21 Decembrie” din Capitală, strungari și rectificatori de precizie, maiștri montori, ingineri, tehnicieni discutau în ziua aceea de sfârșit de an despre sarcinile uzinei lor pe anul 1960, despre datoria lor de comuniști de a fi elementul mobilizator în întregul colectiv al uzinei în realizarea și depășirea planului.

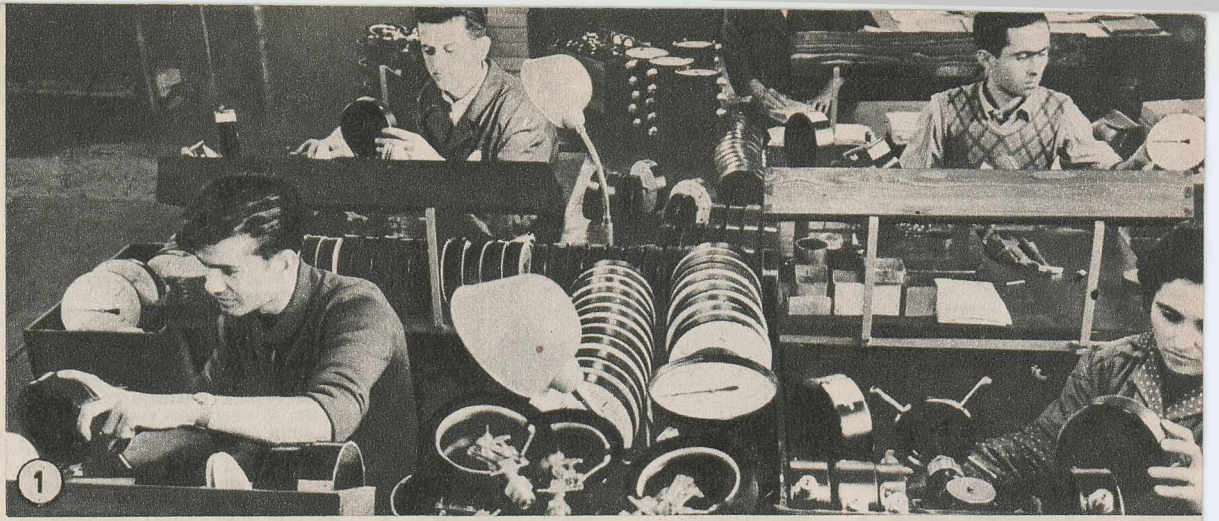
Deținătoare a drapelului de frunză pe țară, uzina aceasta de mecanică fină și-a încheiat activitatea pe anul 1959 cu frumoase realizări. Planul anual al producției globale a fost realizat la 27 noiembrie și reprezintă un plus de 11,5% față de sarcină; angajamentul de economii în valoare de 1.600.000 lei a fost și el depășit cu circa 300.000 lei; succese au fost obținute și în ce privește reducerea prețului de

meșterul Vass Anton de la secția încărcare termometre și vacuometre are că se pierde în pădurea de tabluri... Nici o teamă, le știe el rostul.



ceilalți indici etc. Micrometrele și șublerile, manometrele și comparatoarele, matricele linotip și aparatele de desen produse de uzina „21 Decembrie” se bucură de faimă în toată țara. Serviciul tehnic al uzinei studiază îndrăznețe proiecte de viitor pentru sporirea sortimentelor: aparataj medical (tensiometre și aparate pentru respirație artificială), dendrometre (pentru măsurarea înălțimii arborilor din păduri), aparate pentru măsurarea tasării pământului la turnătorii, planimetre, truse accesorii de cale (cu precizie de ordinul micronilor) etc.

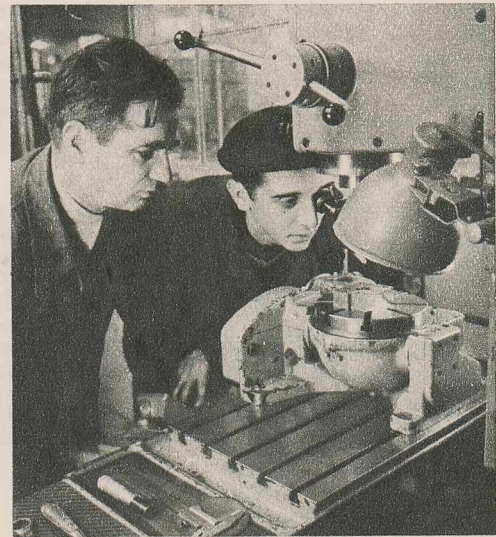
Iată deci suficiente temeiuri pentru abordarea cu curaj a planului sporit pe 1960. Problema economiei, a reducerii prețului de cost, este, evident, în centrul atenției generale. Fiind vorba în speță de produse de mecanică fină, materia primă, carburanții etc. ocupă un loc secundar în componența prețului de cost al produselor; aici manopera determină ponderea cea mai mare. „Adică — au remarcat comunistii în adunarea lor generală — la noi este vorba de îmbunătățirea neconținută a procesului tehnologic, pe de o parte, de perfecționarea calificării cadrelor, pe de altă parte. Aici stă secretul economiilor”. Și, în raport cu aceste criterii, ei și-au luat angajamente ce depășesc apreciabil sarcinile de plan fixate de ministerul de resort (Ministerul Industriei Grele). Așa, de pildă, numai la capitolul „preț de cost” sarcina de reducere fixată de minister era de 9%, iar angajamentele comunistilor au ridicat-o la 10,5%. Resursele? Le-au aflat ei cercetînd cu pricepere și seriozitate rezervele existente în uzină. Să se modifice radical — au cerut ei — procesul tehnologic, greoi astăzi, la fabricarea cutărui produs. Să se folosească material plastic în loc de metal la cutiile de ambalaj ale instrumentelor de măsurat; e mai frumos și mai ieftin. Să se fabrice în uzină carcasa cutărui tip de manometru, pentru ca prețul de cumpărare plus transportul să nu încarce prețul produsului. Să se scurteze timpii de lucru la confecționarea cutărei piese, fiindcă posibilități există. Să fie stimulată activ mișcarea inovatorilor și raționalizatorilor. Să se studieze cu simț de



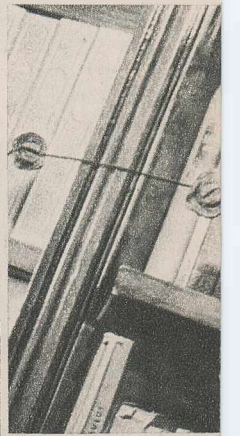
① O harnică brigadă la secția montaj-manometre (principalul produs al uzinei). Ilie Petrescu (stînga, în rîndul doi) e un exemplu pe brigadă și pe întreaga fabrică.

② Inovatorul. Inginerul Traian Șerban, inițiatorul și constructorul unei mașini pentru confecționarea în uzină a plăcilor marcate la aparatele de măsurat presiuni. Inovația sa a adus uzinei însemnate economii.

③ Frumos club are uzina (păcat că nu are și o cantină la fel), iar amatorii de șah, pietre, table, radio, televizor etc. găsesc aici tot ce poftesc... Numai cei ce vor să citească găsesc adesea pe ușa bibliotecii cu 3.000 de volume doar niște infrasingente sigilii. Ce părere au tovarășii din comitetul de întreprindere despre organizarea muncii la bibliotecă?



Tovarășilor Nicolae Vasile (stînga) și Victor Amărăscu li s-a încredințat o prețioasă mașină de înaltă tehnicitate: mașina pentru trasat și găurit prin coordonate.





...Dumru teleaze, secretarul organizației de bază, colaboratorilor săi apropiați — angajamentele noastre sînt frumoase. Totul e... să le depășim".

Ion Niculescu, priceput ajutor, din mîinile căruia micrometrul iese ceea ce trebuie să fie: o piesă de mare precizie ↓



pundere posibilitățile de mecanizare și automatizare în sectoarele nase în urmă... Și tot așa, promerile comuniștilor se completau, amplificau, sporind încrederea nenilor în propriile lor posibilități, în viitoarele lor succese. La în orice adunare de comuniști, mica s-a manifestat viu la adresa orservicii (ca planificarea, de pilsau a unor secții care îngreueanunca în ansamblu. De asemenea au propus comuniștii — măsutehnico-organizatorice adoptate fie aplicate punctual, conform ficului de termene prevăzut. Iar

dacă se vor anticipa aceste termene, cu atît mai bine...



În imaginile fotografice de față veți cunoaște cîteva aspecte din uzină, pe cîteva dintre muncitorii, tehnicienii și inginerii ei care, laolaltă cu întregul colectiv, laolaltă cu oamenii muncii din întreaga țară, își închină toate forțele lor aplicării în viața a direcțivelor partidului nostru, în lupta pentru o viață mai bună.

În această luptă, comuniștii merg mereu în frunte.



Asamblarea pieselor la comparatoare este o treabă extrem de migăloasă ce se execută, precum se vede, cu ajutorul aparatelor optice de mărit. Tovarășul B. Dobran e renumit pentru aptitudinile lui în lucrările de înaltă precizie.



...Și, ca încheiere, o fotografie luată la încheierea zilei de lucru. ↓



# IRLE

## într-un

**K**u-Kri-Nik-Si! Despărțiți-l în silabe și pseudonimul acesta va începe să-și dezvăluie „enigma” și să-și afirme componența umană. Prin urmare: Ku — de la Kuprianov, Kri — de la Krilov și Niksi — de la Nikolai Sokolov. Laolaltă, o semnătură care, notată modest în colțul unei caricaturi politice virulente, al unei mari compoziții picturale, al unui peisaj delicat sau al unei șarje amicale, a devenit cunoscută, de-a lungul ultimilor 30 de ani, în întreaga lume. În zilele acestea, opera Kukrînikșilor ne vizitează la noi acasă, nu prin intermediul paginilor de ziar sau al reproducerilor colorate, ci „în persoană”: în persoana colectivă a vreo 300 de lucrări. Iar săliile Muzeului Simu i-au oferit ospitalitate, pridind acum cu greu să primească pe vizitatorii interesați într-o cunoștință directă cu această surprinzător de variată operă.

Îi cunoaștem din ziare pe cei trei mari artiști sovietici — sudăți într-o personalitate artistică atât de armonioasă și unitară — ca pe niște pasionați publiciști, luptînd pe baricadele actualității cu armele satirei plastice. Și îi revedem ca atare în expoziție: caricaturi incisive, exprimînd cu vehemență ura împotriva fascismului, mari arișe mobilizatoare, vitrinele „Tass” în care imaginea e însoțită de versurile lui Marșak, ni-i arată pe cei trei Kukrînikși ca pe niște ostași pe frontul luptei

artiști. Tema o constituie viața poporului, lupta și eroismul lui sau necrutătoarea demascare a dușmanilor săi. Să privim tabloul „Pravda”: o fată tină, pe chipul căreia deslușești dîrzenie și nefericire, deschide ușa și întinde gazei pe furis ziarul „Pravda”, în timp ce în încăperea alăturată se zăresc benchetuind ocupanții hitleristi. Chiar și în anii întunecați ai cotozirii fasciste, „Pravda” și-a spus mai departe cuvîntul. Sau lată-l pe Kerenski, jainic și ridicol în „Ultima lui apariție”, îmbrăcîndu-și în fața oglinzii rochia unei surori de caritate, în timp ce chipul îi e împietrit de spaimă.

Întri în altă sală și, în fața deseneilor ilustrînd „Mama” lui Gorki, „Don Quijotte” al lui Cervantes, „Calvarul” lui A. Tolstoi ori lucrări ale lui Cehov, încerci un sentiment cu adevărat copleșitor: publicității satirice, marii creatori de compoziții picturale, liricii cîntăreți ai peisajelor și ai florilor, s-au supus de astă dată lui Gorki, lui Cervantes și Tolstoi și, într-o tehnică nouă, variată, mereu alta, au transmis ideile lucrărilor acestora într-un limbaj plastic original, expresiv.

Cînd revezi apoi șarjele prietenești făcute unor actori ai Comediei Franceze, cînd contempii din nou acea admirabilă serie de portrete satirice „De la Renaștere la abstractionism”, făcute unor cunoscuți artiști plastici, capeti defi-



KUKRÎNIKȘI: „Fuga fasciștilor din Novgorod” — ulei.

antifasciste și, în general, în bătălia împotriva vechiului.

Și iată că într-o sală alăturată ni se oferă o altă față a talentului lor. Pseudonimul s-a desfăcut în silabele componente, fiecare artist și-a reluat numele propriu și, singur în fața pinzei, într-o oră de răgaz, a lăsat să vibreze coarda lirică a sufletului său: Kuprianov s-a simțit atras de peisajul marin, în care bărcuțe saltă ușor pe valuri calme, profilîndu-se pe un cer de un albastru pur, peisaj în care totul e scăldat în lumina caldă a amurgului; Krilov a pictat cu sentiment copii și flori, făcîndu-ne confesii asupra unei sensibilități pline de gingășie; iar Sokolov ne-a dăruit pe pinza străzi, case și colțuri de natură. Și în toate aceste picturi simți același puternic sentiment de dragoste pentru natura rusă, pentru frumusețile mai mărunte sau mai mari ale vieții, pentru viața însăși.

Apoi, iată din nou semnătura Kukrînikși și pe cei trei artiști reuniți pentru a da împreună marile lor compoziții în ulei. Sînt doar cîteva picturi de acest fel în expoziția bucureșteană, dar ele sînt suficiente pentru a ne edifica asupra intensei forțe dramatice și a științei compoziționale a celor trei

KUKRÎNIKȘI: „Ilustrație la Don Quijotte”.



# TALENTE pseudonim



P. KORIN: „Pictorii sovietici Kukrinski”.

nitiva convingere că în fiecare din aceste lucrări s-au contopit, într-adevăr, trei talente neobișnuite.

★

Se povestește că, prin anul 1925, s-au prezentat la redacția revistei moscovite „Komsomolia” trei tineri care și-au oferit serviciile ca graficieni. La răspunsul că revista, avînd un caracter literar, nu prea obișnuiește să publice desene și că, în general, trei plasticieni

ar fi prea mult pentru necesitățile revistei, ei au precizat:

- Dar noi desenăm împreună și e ca și cum am fi unul.
- Și semnați cu trei nume?
- Nu, cu unul: Kukrinski.
- Și ce știți să faceți?
- Caricaturi, desene...

Li s-a cerut celor trei tineri să dea o probă și drept modele s-au oferit cei doi scriitori aflați în redacție. Sub privirile uimite ale celor de față, băieții s-au pus pe treabă. Pe o hîrtie

albă, primul din ei a început desenul, apoi cel de-al doilea a mai adăugat câteva trăsături, iar ultimul l-a definitivat și l-a înaintat redactorului: caricatura era excepțională.

Așa au început să lucreze împreună trio-ul Kukrinski. Ce au dat de-a lungul acestor trei decenii și mai bine, putem vedea — în parte — și în expoziția din Muzeul Simu.

Sanda FAUR-DIMA

KUKRINKSI: Vitrina TASS nr. 899: „În audiență la un comandant turbat” — afiș.



N. A. SOKOLOV: „L. O. Grițenko artistă a poporului” — ulei.



KUKRINKSI: „Tunsoare a la Wall-Street” — caricatură în tuș.

KUKRINKSI: Afișul „În propriul său”

KUKRINKSI: „Ultima apariție a lui Kerenski” — ulei.



# TORENTUL LA YGUAZU

de Maria DIMITRIU



„Peon” — muncitor agricol paraguayean — amestec de indian și spaniol.

La Asunción am sosit pe bordul avionului care face escală numai de două ori pe săptămână în capitala Paraguayului. Poate nu întâmplător toate avioanele care circulă pe linia Asunción-Brasilia, ce străbate întreaga America Latină, poartă în scrisoare litera mari aceleși litere, cinic și amenințător: „El Conquistador” (Cuceritorul). Ca să le fie mereu trează în minte sud-americanilor, și azi cuceritorii sînt ei care dictează în țările lor, chiar dacă nu e vorba de cuceritorii spanioli înzălași, de acum cîteva veacuri, de conquistadori moderni, armați atît cu securi cu care operează în dolari, cît și cu mitraliere și avioane de bombardament... Dar, cum i-am dat seama în timpul zborului prin mai multe țări din America Latină, paraguayenii, ca și celelalte popoare din această regiune globală, vor să scape cît mai curînd de noii cuceritori, și de cei care le fac jocul. Dovedesc cu prisosință rezultatele evenimentelor. Dar asupra acestui lucru voi reveni. Cum am coborît din avion, mă așteptam să văd lucruri mi-au atras atenția: o statuie și numărul mare de polițiști și soldați. Statuia generalului Alfredo Stroessner — omul monopolurilor americane — te urmărește parcă la tot pasul. Stațiile, tablourile, numele dictatorului le găsești peste tot; și aeroportul poartă numele lui Stroessner. Tot așa, filmești pretutindeni poli-

ție și armată. Și faptul nu e fără legătură. Și astăzi îmi stăruie în minte cuvintele pline de ură și revoltă pe care cineva le-a șoptit lîngă mine, în timp ce priveam statuia din incinta aeroportului: „Fără polițiști, nici măcar statuia nu i s-ar mai afla aici”. Întorcînd capul spre a vedea cine rostise aceste cuvinte, am mai putut vedea doar o siluetă ce se îndepărta...

O șosea lungă de 15 km duce de la aeroport pînă în capitală. Ne-am așteptat să dăm peste un oraș cît de cît modern, care să merite denumirea de capitală a țării. E drept că încă de la aeroport, văzînd placardele care cheamă cetățenii să contribuie cu bani la canalizarea orașului, am fost oarecum edificați. O dată ajuși în oraș, am constatat însă că, oricît de înăpoiată am fi putut bănui că e capitala unei țări jefuite și subordonate imperialismului, aspectul provincial al orașului Asunción ne-a uluit. Mizeria din țară răzbate și aici, ca o plagă ce se întinde. Un singur cartier este mai îngrijit: Miraflores, unde locuiesc însuși dictatorul și acoliții săi. Capitala nu are decît o singură arteră de canalizare. În rest, poți vedea în oraș case mai puțin

Regiunea cataractelor Yguazú, locul de unde a pornit răscoala.

decît modeste, cu curți interioare numite „patio” și în care mai sînt folosite și azi fîntînile de fier de pe vremea spaniolilor. Pe străzi și chiar în „centru”, pe lîngă numeroși polițiști, puzderie de cerșetori desculți și zdrențăroși încearcă în fel și chip să te convingă să cumperi diferite amulete sau alte „suveneruri”, dar de fapt sînt mulțumiți dacă le arunci un „guarani” (monedă paraguayeană — n.a.).

Aspectul sărăcăcios al capitalei și al locuitorilor ei îți oferă imaginea concretă a roadelor aservirii unei țări relativ bogate imperialismului hrăpăreț. Ca și în alte țări latino-americane, înrobirea Paraguayului de către monopolurile americane se face și aici sub paravanul faimosului „ajutor” american. La Asunción, ca și oriunde am mers în Paraguay, am văzut acele mașini care aveau înscrise pe ele doar cuvintele: „Punctul patru”. Este binecunoscut acest „punct patru” al doctrinei Truman, care, prin acordarea de așa-zise „împrumuturi”, tinde la înrobirea de fapt a economiei țărilor care le-au acceptat. Paraguayenii, care au simțit

pe propria lor piele ce înseamnă „punctul patru”, urmăresc cu ură și neliniște mașinile cu această inscripție, știînd că regiunea cucerită de ele va fi, mai devreme sau mai tîrziu, acaparată de monopolurile americane. Am fost, de pildă, în provincia Chaco, una din cele mai bogate regiuni ale țării. Și pe-aici au trecut mașinile „punctului patru”. Rezultatul? Firma „King Ranch” a obținut un teritoriu de 10.000 ha pentru plantații de bumbac și „yerba maté” (renumitul ceai sud-american), iar „Standard Oil” și „Union Oil of California” au acaparat aproximativ 30% din întregul teritoriu al provinciei. Cum trăiesc oamenii de pe plantațiile monopolurilor? Am fost acasă la un „peon”, unul din miile de muncitori agricoli din această regiune. „Locuința” sa nu este decît un bordei mizer, fără acoperiș. Ne-a primit o femeie căreia nu-i puteai da mai puțin de 50-60 de ani. Am aflat cu surprindere că n-are decît 30 de ani, dar lipsurile și necazurile au îmbătrînit-o de timpuriu. Înainte, mai putea munci alături de bărbatul ei, pe plantație, dar acum foamea și bolile au transformat-o într-un schelet.

Poporul paraguayean s-a ridicat în neamă pentru a pune capăt acestor condiții neomenești de trai. Dar imperialismul yankeu își avea la Asunción omul de încredere — generalul Alfredo Stroessner — al cărui regim de teroare „liniștea” de fiecare dată spiritele, cu ajutorul gloanțelor, bîtelor și gazelor lacrimogene.

Acum, știrile care sosesc din Paraguay vestesc o nouă răbufnire explozivă a mîniei popoului asuprit și exploatat.

Răscoala declanșată în regiunea Misiones, unde se află pitoreștile cataracte de la Yguazú, s-a dezlănțuit, asemenea torentului năvalnic al apelor. La această mișcare, care are un dublu caracter — antioligarhic și antiimperialist — participă mase largi ale populației: muncitori, țărani, o parte a burgheziei naționale. În ciuda terorii dezlănțuite de poliția lui Stroessner, în care se află la loc de cinste



hitleriști „cu experiență”, lupta popoului paraguayean a intrat într-o nouă etapă. După formarea Frontului unic de eliberare națională, cu participarea mai multor partide de opoziție, printre care și partidul comunist — aflate toate în ilegalitate — în mai multe regiuni ale țării au izbucnit răscoale. O parte a armatei s-a alăturat răscoalaților, iar Stroessner este tot mai izolat, fiind părăsit pînă și de cea mai mare parte a conducerii și membrilor partidului „Colorado” — partidul guvernamental. Astfel, așa cum relatează deunăzi agenția „Associated Press”, o parte din detașamentele de guerilă sînt conduse de Villamayor, lider al grupării politice formate recent de Mendes Fleitas, fost președinte al Băncii centrale a Paraguayului și membru pînă nu demult al partidului „Colorado”. Luptele dintre insurgenți și trupele guvernamentale au cuprins principalele orașe, răscoalați înaintînd spre centrul țării. În capitală, la Asunción, unde oamenii umblă desculți pe lîngă limuzinele luxoase ale reprezentanților monopolurilor străine ce jefuiesc țara, tablourile atîrnate pretutindeni din ordinul dictatorului și însuși scaunul lui Stroessner au început să se clatine.



O stradă centrală din Asunción, capitala Paraguayului.

Car colonial cu care muncitorii agricoli transportă trestia de zahăr.





# CUBA SE APĂRĂ

...Doar cu o zi înainte, în palatul lui Batista se adunaseră politicieni cunoscuți, cu fețe foarte grave, reprezentanți ai cercurilor industriale din Cuba, consilieri ai dictatorului. Printre cei prezenți se aflau însă și Earl Smith, ambasadorul american la Havana, Manuel Arteaga, arhiepiscopul Havanei, și câțiva diplomați. Trupele insurgente nu pătrunseseră încă în capitală. Aici, în palatul lui Batista, s-a hotărât în acele ore să se recurgă la o stratagemă clasică: pentru a înșela masele, dictatorul să fie înlocuit de ochii lumii cu un altul, cu un anume dr. Piedra. Acesta urma să „asigure” apoi reprimarea „rebeliunii”. Dar, la sfârșitul celor câteva ore ale consfătuirii lor oculte, complotiștii din palatul prezidențial, în cap cu ambasadorul american, au trebuit să-și ia tălpașita prin ușa de serviciu, sub ocrotirea unor gărzii înarmate. Orașul fierbea. Străzile Havanei intraseră în stăpânirea poporului. Înlocuirea „pașnică” a lui Batista era tardivă.

O zi mai târziu — la 2 ianuarie 1959 — intrarea triumfală în Havana a insurgenților, care străbătuseră Cuba de la Santiago pînă în birlogul lui Batista, punea capăt regimului dictatorial.

Din 1933 și pînă în 1959, cu o întrerupere doar de câțiva ani, Cuba s-a aflat sub stăpînirea dictatorului Batista, omul monopolurilor americane. Economia țării era supusă marilor monopoluri din Statele Unite, 90% din plantațiile de zahăr, cafea și tutun ale acestei țări bogate erau secătuite de capitalul străin. La o populație de 6 milioane de locuitori, 500.000 erau șomeri, iar alți 900.000 lucrau numai 3-4 luni pe an. Această se petrecea în țara pe care Cristofor Columb, cu 467 de ani în urmă, o caracterizase drept „cel mai minunat ținut din cîte au apărut vreodată în fața privirii omenești”.

Ziua de 2 ianuarie va rămîne



Muncitorii agricoli care au cunoscut apăsarea jugului exploatării monopoliste au salutată și sprijinit cu entuziasm înfăptuirea reformei agrare promulgate de actualul guvern.

înscrisă cu litere de foc în istoria poporului cuban. Este începutul unei perioade noi, care a făcut Cuba să renască, care a dat impulsul luptei întregului popor pentru consolidarea independenței patriei sale abia cucerite, pentru izgonirea to-

tală a jefuitorilor străini. În scurtul răstimp de un an, Cuba a făcut pași serioși înainte și aceasta în ciuda marilor piedici care au fost create de reacțiunea internă și externă. Reforma agrară, hotărâtă în munții Sierra Maestre, leagănul

mişcării din „26 Iulie”, a început să fie transpusă în fapt și urmează să împrădierească în scurt timp 200.000 de țărani. Au fost expropriate 117 companii străine. Marile monopoluri americane își văpuse sub semnul întrebării toată

## NOTE

### ÎN DOSUL SÎRMEI GHIMPATE

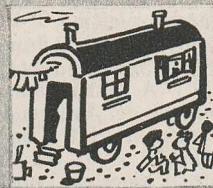
Cinci africani din Rhodesia, arestați după proclamarea stării excepționale, au demascat, într-o scrisoare adresată ziarului englez „Guardian”, viața de la o populație de culoare din Africa, ținută în dosul sîrmei ghimpate a lagărului de concentrare.



„Noi trăim — relatează autorii scrisorii — în condiții îngrozitoare, în barăci dărăpănate, asemănătoare unor grajduri pentru vite. Acoperișurile sînt stricute și, cînd plouă, înăuntru toarnă cu găleata”. Pentru a completa sumbrul tablou al vieții acesteia de ghetou, cei cinci africani arată că „mîncarea nu este bună nici pentru porci”.

### CASE... PE ROTI

Potrivit cifrelor oficiale date publicității de biroul englez al locuințelor, aproape 150.000 de oameni din Anglia locuiesc în vagoane de cale ferată, neputîndu-și permite a închiria alte locuințe. Locatarii vagoanelor — în cea mai mare parte muncitori — sînt nevoiți să plătească, pe lângă nenumăratele rate care li se percep pentru ca vagoanele să devină „proprietate” lor, și suma de 16 șilingi pe săptămîină pentru folosirea terenului pe care staționează aceste „locuințe”.



### DE-ALE MCCARTHYSMULUI

Un cunoscut avocat american, Martin Popper, secretar general al Uniunii avocaților americani, a fost trimis în judecată pe motiv că „a insultat

Congresul”, refuzînd să declare dacă este sau nu comunist.

Deși, precum se știe, McCarthy a murit practicile mcarthyste nu au dispărut încă din S.U.A.

### SUPĂRAREA CARDINALULUI

Recent, cardinalul francez Peltain s-a plîns de permanenta descreștere a credinței religioase în rîndurile parizienilor. „Potrivit celor mai recente date statistice — a precizat el — numai 10 la sută dintre locuitorii Parisului și împrejurimilor lui frecventează bisericile în zilele de duminică”. Această constatare l-a prijelețit cardinalului un furibund atac împotriva caracterului laic al școlii franceze.





Aspect de la un urlaș miting antiimperialist în capitala Cunei, la care a luat cuvîntul primul ministru Fidel Castro.



Una din victimele bombardamentelor efectuate recent asupra Cunei de către avioane venind din S.U.A.

Asemenea imagini ale mizeriei puteau fi văzute la Havana ca și în alte orașe ale Cunei, în imediată apropiere a vilor luxoase ale reprezentanților monopolurilor americane, pe vremea regimului lui Batista.



domeniile lor potențiale de profit în Cuba. După cum scrie ziarul „La Prensa”, revoluția cubană n-a dat un moment pace cercurilor imperialiste din S.U.A. Iată de ce imperialiștii americani au tunat și fulgerat împotriva noului regim instaurat în Cuba. Un senator american, dl. Morse, declara în primele zile după revoluție: „Îl vom pune în genunchi pe Castro”. Iar zierele reacționare americane au categorisit drept „reformă barbară”, „lege draconică”, „lipsă de democrație” tot ce se face în Cuba spre binele maselor, împotriva colonialismului. Furioși la culme că victoria celei de-a șaptea revoluții antiimperialiste cubane îi va lăsa fără „zaharnița” lor de pînă acum, imperialiștii americani au trecut și la atacuri criminale. Ei au organizat din umbră o serie de atentate împotriva lui Fidel Castro, primul ministru al Cunei, iar de pe teritoriul S.U.A. și-au luat zborul acele avioane „de naționalitate necunoscută” care au bombardat în mod barbar localități din Cuba, făcînd nenumărate victime.

Cînd, cu decenii în urmă, Adunarea Constituantă a Cunei a adoptat, sub presiunea S.U.A., documentul cunoscut sub numele de „Enmienda Platt” (amendamentul Platt), care consacră dominația S. U. A. în Cuba, acaparatorii americani nu-și închipuiau că vreodată Cuba le va scăpa din mîini.

Și iată că astăzi, la un an de cînd paginile presei internaționale publicau știrea intrării trupelor răscolate în Havana, cercurile imperialiste din S.U.A. își dau seama, scrișnind din dinți, că „politica bitei” nu mai este astăzi eficace, că întreaga Americă Latină urăște colonialismul yankeu și luptă pentru lichidarea lui.

S. VERONA

- Un nufăr din inima Deltei...
- Au luat startul la... Învățătură
- În doi, viața e mai plăcută!

# ÎN

Șase tineri bucureșteni — trei băieți și trei fete — se întîlnesc în aceste pagini. Cine sînt ei? Înainte de a-i prezenta, îngăduiți-ne să-i întîmpinăm cu un bogat buchet de garoafe și cu calde stringeri de mînă, pentru că este vorba de trei perechi, din numeroasele perechi de tineri proaspăt căsătoriți, „promoția” — ca să zicem așa — a anului care s-a încheiat...

...Pe tinerii de care vorbim nu i-am cunoscut. Întîlnirea cu ei a suscitată deci o mie și una de întrebări: despre viață, despre iubire, despre vîrstă, despre studii, despre familii, despre aspirații... — toate acestea foarte utile pentru cunoașterea lor. Două întrebări s-au dovedit complet desuete. Prima: s-au căsătorit din dragoste sau din dragoste... pentru zestre? A doua: s-au cunoscut singuri sau au apelat la serviciile vreunei... peșitoare?

Întîlnirea cu noua tinerețe ne-a dovedit cît de anacronice sînt astăzi asemenea întrebări, ce puteau rezulta doar din niște moravuri astăzi lichidate. Ele au dispărut de mult — le-a alungat viața nouă — o dată cu agențiile matrimoniale, cu „mica publicitate”, cu tot ce „furniza” — contra taxă sau tarîf — cele mai „fericite” oferte și cereri în căsătorie.

Așadar, nu-i de loc de mirare că tinerii cu care ne întîlnim azi, cei trei băieți și cele trei fete, s-au căsătorit fără peșitor și fără „prelenții de zestre”.

S-au căsătorit pur și simplu fiindcă se cunoșteau bine, fiindcă se iubeau, fiindcă aveau aceleași năzuințe, aceeași educație sănătoasă.

De atunci, de cînd s-au căsătorit, a trecut un an sau aproape un an. Cum stau azi lucrurile în căminele lor? Iată-le. Vi le prezentăm pe scurt în text și imagini...

## UN NUFĂR DIN INIMA DELTEI...

Costel și Nina. El 26, ea 21 de ani. Profesiunea? Amîndoi muncesc la Complexul „Grivița Roșie”. Și totuși povestea lor de dragoste s-a infiripat departe de București. A început nu cu un trandafir, nici cu un buchetel de violele, ci cu o floare mai rară: un nufăr alb, cules de Costel din inima Deltei pentru inima Ninei. Cît a trecut de-atunci? Parcă ieri au fost în excursie pe Dunăre. Și totuși... a trecut un an de cînd Nina, absolventa școlii medii de metalurgie, este soția lăcătușului Costel Neagoe. Un cămin cald, plăcut, o viață echilibrată, curată, așa cum și-au dorit-o. Și toate acestea, realizate la proporția condițiilor lor materiale și a avîntului cu care au pornit în viață. Sînt fericiți? Fără îndoială.

Cineva le-a pus totuși o întrebare indiscretă:

— Ați avut și neînțelegeri?

— Sincer vorbind, una singură! — se apără Nina. Cauza? Fotbalul. A trecut însă...!

Nu ne-a fost greu să aflăm cum s-au aranjat lucrurile în această privință. Costel, suporter cu tradiție al „Rapidului”, a trebuit să opteze. Nu în favoarea altei echipe, ci în favoarea Ninei. Fiindcă Ninei nu-i prea place sportul cu balonul rotund. Îi plac călătoriile, muzica, excursiile, alpinismul. Costel s-a adaptat și iată-l acum, față în față cu reporterii, răsfoindu-și însemnările de călătorie din ultimul an.

— Concediul din '59? Da, noi l-am petrecut împreună pe malul mării, la Eforie... Ne-am vizitat apoi familia în împrejurimile Calafatului... Ceva mai tîrziu, un schimb de experiență cu utemiștii din Transilvania ne-a

Mereu, mereu cu gîndul la Daniela!... Sau poate la Daniela!...



# ANUL I...

Fotoreportaj de F. URSEANU (text) și Elena GHERA (fotografiile)

adus pe amândoi, pentru două zile, la Cluj. Apoi... recent... am vizitat Moscova și Kievul... O călătorie de neuitat într-o excursie a A.R.L.U.S.-ului. Aici însă am fost singur, trimis de U.T.M. De fapt — încercă să precizeze Costel — seria călătoriilor în străinătate a familiei noastre a deschis-o Nina... A fost la Sofia cu ansamblul artistic al Clubului Grivița Roșie, din care face parte.

— Sinteți deci chit!

— Nu cred. Eu am călătorit cu TU-104. Așa ceva nu și-a planificat încă Nina. Poate în acest an. Până atunci ne mai trebuie și altele. Să vi le spun? Mobilă nouă și... casă nouă. Cu casa nu ne-am grăbit. Să ne vie mai întâi... Daniel!

— Cine?  
— Primul nostru... urmaș!  
— Dar dacă-i fată?  
— Simplu: Daniela! Vă place numele?!



O zi de neuitat din viața lui Costel și Nina Neagoe: ziua căsătoriei



Depunerile la C.E.C. ale tinerilor soți Neagoe sporesc lună de lună. Și, din când în când, în clipele de răgaz, socotesc cu chibzuință cum vor folosi banii. Deci: ațta pentru mobilă de cea mai bună calitate (ambița lui Costel!); ațta pentru lucrurile copilului (ambița Ninei: să fie din cele mai frumoase); ațta pentru a-ragaz (ați ghicit: ambiția mamei-soacre! Și cu mama-soacră — v-o spunem noi — nu e bine să te cerți)...

Pe litoral, la Eforie. Nina și Costel, Iulie 1959... ↓



Diminețile de duminică Costel și le petrece adesea întovărășindu-și la țiguieli. Și, după cât se vede, îndeletnicirea aceasta nu-i displace. Soț ideal, ce mai!

## AU LUAT STARTUL LA... ÎNVĂȚĂTURĂ

Într-un bloc din str. Episcopul Vulcan s-a mutat recent o pereche tânără și simpatică: Petrică și Nuți Trandafir. Vîrsta lor: 26 și respectiv 21 de ani. Cine-s noii noștri prieteni? Dacă cunoașteți viața spor-

tivă a Capitalei, îi identificați pe ei. El: interul dreapta al „Laminorului”; ea: pretendentă la un titlu de campioană la popice (palmare: 392 doborâte dintr-o sută de lovituri trase în 45 minute; record

Cît e de... cuminte Petrică!.. Nici n-ar putea fi altfel, mai ales cînd e vorba de învățatură. Explicațiile pe care i le dă Nuți în rezolvarea unei probleme de matematică îi vor prinde bine. Căci ea este în clasa a X-a, în vreme ce el urmează acum clasa a VIII-a...





a rîndul ei, tînăra sojie urmează  
u sfințenie sfaturile sofului în timpul  
ntrenamentelor... Doar e pretendenta  
a titlului de campioană la popice...



uzică, muzică, dar ademenitor este  
mirosul bucatelor pe care le pre-  
stește cu pricepere Nuți, vrednica  
sojie.

ntrenament pe toată linia! De data  
ceasta, antrenamentul are loc la  
ala" de... bucătărie. L-am surprins  
e interul dreapta al echipei de  
tbal „Laminorul” antrenîndu-se la...  
ersul farfuriilor. E și aceasta o probă  
oligatorie pentru obținerea titlului  
e „...soj model”. Pentru cine-l rîv-  
nește, de bună seamă!



turnatoria uzinelor „Boleslaw Bie-  
rut”; ea — normatoare la laminorul  
aceleiași întreprinderi. V-am spus  
tot? Nu! Interesant în momentul de  
față e să aflăm și noi, să aflăm și  
dv. ce-au „cucerit” tinerii în pri-  
mul an de căsnicie.

— Pe cine să interviuăm mai întîi?  
— Pe amîndoi!  
— De acord! Răspundeți însă  
pe rînd!

— Ce-ați realizat în primul an  
de căsnicie?

— Un apartament — îl vedeți și  
dv. — în blocul uzinei... Un radio  
„Concert” — îl vedeți de asemenea...  
Un aragaz, două diplome sportive...  
O vacanță plăcută la Borsec și  
două excursii: una la munte, la  
Sinaia, alta la mare, la Vasile  
Roaită. Toate-n vară!

citim mult!  
— Foarte bine, vă felicităm;  
care-s preferințele dv. în această  
direcție?  
Răspunsul vine pe două voci:  
— Algebră... chimie... matema-  
tică... istorie... Sîntem... școlari  
— cu într-a X-a, el într-a VIII-a.  
— Atunci, vă urăm succes la  
examene!

## ÎN DOI, VIAȚA E MAI PLĂCUTĂ

**A**nghel Niculae, electrician la  
„Grivița Roșie” și-a luat de  
soție o musceleancă brunetă,  
voinică, isteasă și frumoasă. „Bravo  
și să-ți trăiască!” — i-au zis prietenii,  
vecinii și tovarășii de muncă.

La început însă, lucrurile nu mer-  
seseră chiar atît de ușor, cu părinții  
fetei.

— Dați-mi fata de nevastă...  
— Peste un an... Cînd o avea și ea  
zestrea adunată! — i-au răspuns mus-  
celenii.

— O iau fără! — a ripostat, mîn-  
dru și ambițios, Anghel. Am meserie  
bună, Maria voastră, așijderea: e  
doar soră de spital. În doi — pleda  
el cu convingere — viața e și mai  
ușoară, și mai frumoasă. Așa că,  
zestrea ne-om face-o noi!

Așa a luptat tînărul pentru fata  
iubită.

Părinții l-au crezut. I-au acordat  
credit moral și... fata.

De atunci n-a trecut nici un an.  
S-au finit tinerii de cuvînt? Vizita-  
ți-i la locuința lor din bulevardul  
Pieptănari 12 — așa cum am făcut  
și noi — și vă veți convinge. Și fonier  
triplic, divan elegant, radio și altele.  
Cum și în ce fel au realizat ei toate  
astea numai în șase-șapte luni?  
„Într-un singur fel — explică azi  
Anghel — muncind amîndoi, chi-  
vernîsînd bănuții, plătînd regulat  
ratele. Nu-i tocmai ușor, dar trebuie.  
Sîntem doar la începutul vieții: eu



Anghel e curios. Așa e cusurul lui! Acum e curios să afle dacă tînăra sa  
sojie, adîncită în studierea cărții de bucate, a ajuns în sfîrșit la capitolul  
care tratează despre mîncarea sa preferată...

n-am decît 25 de ani, ea n-a împlinit  
încă 20!”

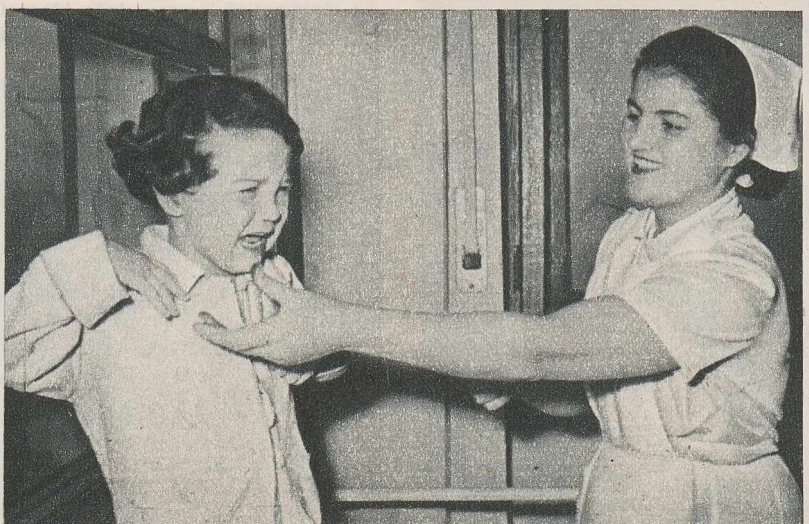
De altfel, candidatul de partid  
Anghel Niculae și-a cîștigat faima de  
bun gospodar și-n atelierul în care  
lucrează. Brigada pe care o conduce  
a valorificat dintr-o dată 27.000 kg  
fier vechi.

De aceea, nu ne-am mirat prea  
mult aflînd că tînărul gospodar și-a  
planificat și la el acasă excedentele  
bugetare. În planurile lor există  
și un televizor, și un aragaz cu trei  
ochiuri, și altele...

Precum se vede, în doi viața devine  
din ce în ce mai frumoasă...



Sînga: în fața hărții C.F.R., o problemă  
greu de rezolvat: cum își vor folosi cefe-  
ristul Anghel Niculae și tînăra sa sojie,  
biletele de tren gratuite... El ar dori un  
voiaj în Transilvania; ea, o călătorie în  
Muscel. A cui dorință se va impune? Sîntem  
convinși că tinerii noștri vor pleca în Tran-  
silvania... via Pitești!  
Dreapta: Maria e radioasă! Are și de ce. Au  
pornit să-și cumpere televizorul mult dorit.  
Jos: Maria Niculae, soră la Spitalul de  
copii „Emilia Irza”, întîmpină și ea... greu-  
tăți la locul de muncă.



fereastră în mare prin care faci cunoștință cu viața extrem de interesantă a adâncurilor. Chiar dacă nuești copil, totul îți se pare fantastic în această lume de basm.

→

Marea Neagră, orele 5,30 dimineața. Mahuna stațiunii de cercetări se întoarce de la plasele fixe din larg. Laboratoarele vor dezvălui noi și noi secrete prin studierea rarelor „piese” prinse în adâncuri (fotografia din dreapta, jos).



**A**

m vrut să luăm un interviu mării, dar marea s-a scuzat politicos în mai multe rânduri. Era ocupată. În primăvară își înfrumuseța litoralul cu noi construcții și zorea să le termine degrabă. Ne-a refuzat. Pe urmă, toată vara, marea a fost gazdă primitoare pentru sutele de mii de oameni ai muncii sosiți la odihnă și era și mai ocupată. Abia mai prididea cu musafirii. Se străduia să-i mulțumească pe toți și împărțea cu generozitate sănătate și bună dispoziție. N-a fost chip nici atunci.

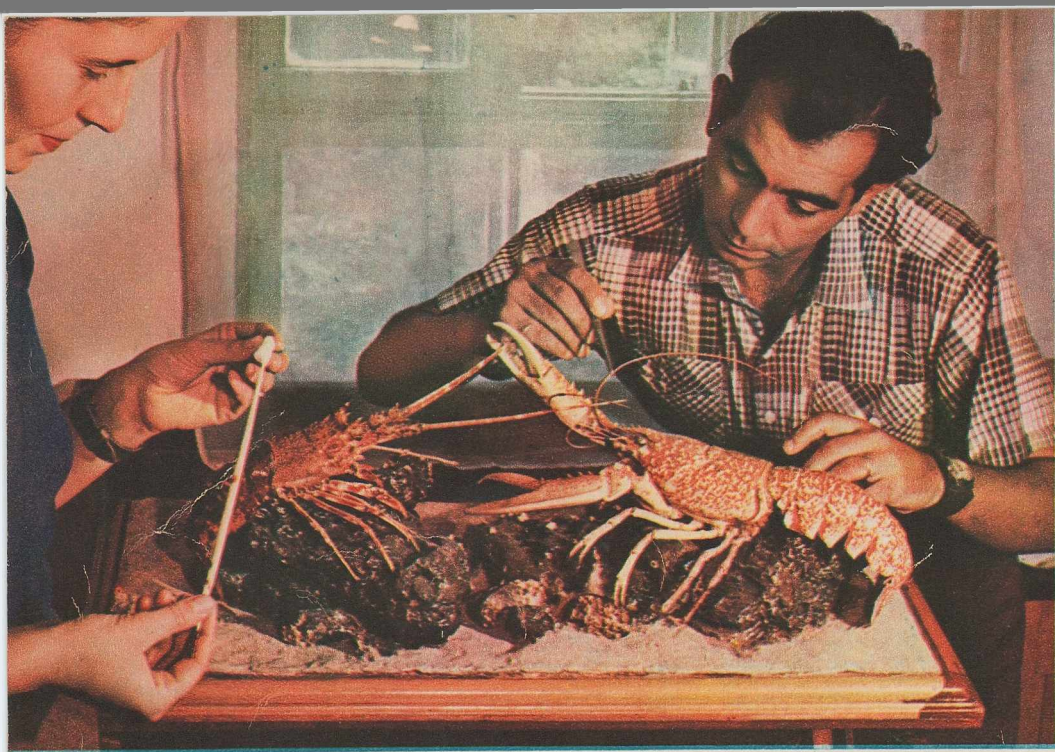
Pe toamnă am fost din nou oaspeții mării. Am găsit-o mai liniștită. Musafirii plecaseră. Dar e un fel de a spune, mai liniștită. Marea nu e niciodată prea calmă. Își spârgea valurile de mal și gema parcă, tinjind după zilele zgomotoase cînd pe plajă roiau mii de oameni.

Dar am stat de vorbă cu marea și ea ne-a povestit lucruri interesante. Ne-am dat întâlnire pe

# ÎNȚILNIRE CU MAREA

Dănuț, fiul cercetătorilor principali soții Porumb, de la Stațiunea de cercetări marine Agigea.





farne, la Agigea, la stațiunea de cercetări marine „Prof. I. Borcea”. Și convorbirea cu marea a avut loc prin intermediul acesteia.

★

Ce ascunde această imensitate de ape? Poate că la început întrebarea s-a născut din simpla curiozitate a omului contemplând marea. E sigur însă că a doua oară ea a izvorât din necesități de ordin științific și, în ultimă instanță, de ordin practic, impuse de viață.

Marea cu frumusețile ei a fascinat pe rând toate generațiile, a inspirat poezii de la Ovidiu încoace, artiști de toate genurile au venit la țărmurile ei să-și aple muza. Iar navigatorii o străbat de mult de-a lungul și de-a latul. Marea însă a rămas multă vreme o imensă necunoscută.

Când în 1925 prof. I. Borcea punea bazele stațiunii de cercetări de la Agigea, despre apele noastre marine se știa cam tot atât cât știau și strămoșii noștri cei mai îndepărtați: marea e bogată în pește... pe fundurile ei cresc alge... animalele și plantele sînt de mai multe feluri... Nimic precis.

Stațiunea, pe atunci modest utilată și trăind din miluirea diversilor potențai și din bugetul sărac al Universității din Iași, a cărei anexă era, își începea cercetările în condiții de pionierat. Prima mare întrebare la care trebuia să se răspundă era legată de felul speciilor și numărul lor. Studiul calitativ al faunei și florei marine în apele maritime românești trebuia să stabilească cu precizie numărul acestor specii de animale și plante și constituia prima etapă de cercetare. Astăzi, ca urmare a studiilor începute atunci, se știe că în apele mării trăiesc 1.600 specii de animale și 350 specii de plante.

În a doua etapă de cercetare întrebările au devenit mai complexe și totodată mai dificile. Erau întrebări care priveau relațiile existente între diferitele specii, felul lor de viață, migrațiile lor, locurile unde se găsec mai des anumite specii etc.

Cu această a doua etapă, stațiunea intră în anii regimului de democrație populară și cunoaște o mare dezvoltare și prețuire.

Imbogășindu-se cu noi laboratoare utilizate cu cele mai moderne aparate necesare studiilor complexe, stațiunea își orientează cercetările în mult mai mare măsură decât în trecut, spre nevoile practice. Astăzi, ca urmare a acestor studii întreprinse în ultimii ani, stațiunea constituie un mare ajutor pentru întreprinderile piscicole de pe litoral. Empirismul pescarilor în prognoza pescuitului este înlocuit acum cu explicația științifică a fenomenelor care favorizează apariția unor specii de pești în apele noastre teritoriale.

Cercetările actuale asupra temperaturii, salinității, curenților și a elementelor din mediul de apă au o importanță deosebită în valorificarea rațională a bogățiilor noi. Se știe de pildă, astăzi, că apariția unei specii într-un anumit loc este determinată de existența în acel loc a hranei preferate, de factorul meteorologic și de sensul curenților. Chimistul care cercetează elementele din apă la apariția unei anumite hrane poate da ca iminentă apariția speciei cunoscute ca amatoare de asemenea hrană.

Interesante sînt a poi cercetările de aclimatizare a diverselor specii care, obișnuît, trăiesc în apele Mării Mediterane sau la gurile fluviilor. Marea Neagră este denumită, uneori, un imens laborator viu, tocmai pentru faptul că fenomenele de aclimatizare sînt foarte frecvente. Pînă în 1933, se știa că pălămida intră în Marea Neagră doar în perioada de hrănire, iar pentru înmulțire se întoarce în Mediterană. Profesorul Borcea a găsit însă pui de pălămidă, cetățeni ai Mării Negre, unde se aclimatizaseră. La fel, pînă acum 5-6 ani, toată lumea știa că scrumbia albastră se înmul-

Homarul și langusta în luptă. Două frumoase exemplare aduse de pe țărmurile Siciliei au sugerat talentajilor tehnicieni restauratori, Paul Ionescu și Luiza Lăceanu, executarea unei interesante piese de muzeu (sus).

Domeniul de studiu al tînărului Petrică Pascal îl constituie plantele marine de fund nisipos (mijloc).

Se mai întîmplă să uiji pentru moment aparatul de fotografiat pe biroul directorului stațiunii. Pentru siguranța aparatului, îl se dă un paznic care la prima vedere își strecoară mli de fiori. Un șarpe viu. Dar nu vă speriați, pentru că și el este tot o plesă de studiu (jos).

teristic și interesant amestecul de animale de apă dulce, marine și salmastre. Cercetătoarea principală Maria Ștefan, ajutată de pescarul Pațap Merculov și laborantul Mihai Ploscaru, culege material necesar experiențelor de fiziologie.



țește tot în apele Mării Mediterane. Pescarii au adus însă pui de scrumbie mici cât un bețișor de chibrit, culeși în apele noastre. Reieșea că unele exemplare și-au depus icrele în apele noastre și o parte din pui au supraviețuit. Fenomenul acesta este foarte important nu numai pentru știință și nu este numai o curiozitate, ci, totodată, un indiciu că, prin intervenția omului, a-

### Geneza și caracteristicile Mării Negre

● De-a lungul erelor geologice, Marea Neagră a fost precedată de alte 11 mări. Ea face parte din uriașul bazin al mării Tethys, care acum 30-40 milioane de ani acoperea tot sudul Europei.

● Marea Neagră se deosebește complet de alte mări atât prin configurația bazinului și regimului său hidrografic, cât și prin constituția fizico-chimică a apelor sale.

● Din cauza influenței apelor mediteraniene ce intră prin Bosfor, în Marea Neagră s-au format două straturi de apă cu salinități bine distincte, ce nu se amestecă între ele. De la 180 metri adâncime și până la fundul mării, adică 9/10 din volumul ei, masele de apă sînt aproape lipsite de viață, datorită hidrogenului sulfurat provenit din activitatea bacteriilor anaerobe.

● Suprafața Mării Negre este de 413.488 km p, adîncimea maximă de 2.246 metri, iar salinitatea de 17-18 gr/litru, adică de două ori mai redusă decît a oceanelor și a Mării Mediterane.

● Din 175 specii de pești existente în Marea Neagră și Marea de Azov, 105 sînt emigranțe din Marea Mediterană, 31, autohtone și 37, de apă dulce.

### Știați că...

● În Marea Neagră trăiesc aproximativ un milion de delfini, care consumă anual o cantitate de pește ce depășește cu mult tot pescuitul țărilor riverane? Delfinii sînt vnați acum pentru untura lor bogată în vitamine și pentru pielea din care se va confecționa încălțăminte foarte rezistentă la umezeală și la rupere.

● Între algele care cresc pe fundul mării, cercetătorii noștri au arătat că se găsesc unele ce pot servi la extragerea iodului sau ca nutreț pentru vite, iar altele care conțin agar-agar, o substanță foarte întrebuințată în medicină pîtru culturi de diverse bacterii?

● Pe fundurile pietroase, între 5-15 metri adîncime, trăiește călușul de mare, un peștișor cu aspect asemănător algelor de care se agăță răsucindu-și codița? Interesant este faptul că, la acest pește, grija pentru gestația proeniturii îi revine masculului.

● În Marea Neagră trăiesc rechini care ajung pînă la 2 metri în lungime și din ficatul lor se extrage un ulei care rivalizează în vitamine cu untura de pește?

● Crabul de mare este supranumit și sanitarul mării, deoarece mănîncă animalele moarte de pe fund, după cum linul, în apele dulci, este numit doctorul peștilor, presupunîndu-se că peștii bolnavi, frecîndu-se de stratul de mucus cu care este acoperit linul, s-ar vindeca?

● Dorada este un pește care pătrunde din Marea Mediterană și prezintă un interesant fenomen de hermafroditism: se comportă un an ca femelă, iar în anul următor ca mascul?

Ephedra, o plantă foarte rară la noi Specifică dunelor, se află în rezervație naturală chiar pe teritoriul științunii, unde formează o adevărată pajistă.

Viitoarea etapa a cercetarilor va trebui să raspunda unor probleme mai complexe. Pescuitul rațional, care trebuie făcut în așa fel încât să nu se atace speciile, cere stabilirea unor date precise. E necesar să se știe gradul de înmulțire a speciilor care prezintă o importanță economică și în viitor, cantitatea acestora să fie exprimată în număr de bucăți sau tone, pentru ca pescuitul să nu depășească niciodată creșterea naturală ce se realizează anual prin înmulțire. Se înțelege că aceasta este o treabă din cele mai dificile, dar de pe acum s-a stabilit, de pildă, că numărul delphinilor existenți în apele Mării Negre este de circa un milion.

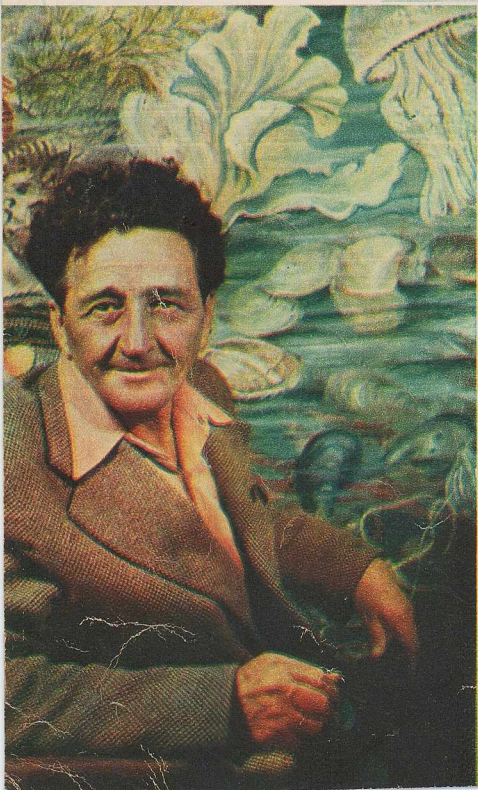
Pentru asemenea cercetări se folosesc diverse mijloace, printre care aviația. Se fac fotografii luate de sus, în care peștii din cîrduri pot fi chiar și numărați.

Cercetarea adîncurilor este de neconceput fără colaborarea cu stațiunile similare aflate în celelalte țări riverane. La Sevastopol se află una din cele mai vechi stațiuni marine din lume, cu care de altfel cercetătorii noștri au stabilit legături de colaborare încă înainte de război, în condițiile dificile de atunci. Profesorul Cărăușu păstrează la loc de cinste o scrisoare primită din Sevastopol și datată 1937. Scrisoarea era semnată de profesorul Vodianițki și constituia începutul colaborării între cele două stațiuni de la Marea Neagră. Douăzeci de ani mai târziu, cei doi oameni de știință se întâlneau la Agigea, cu ocazia vizitei cercetătorilor din Sevastopol în țara noastră. Erau acum alte condiții și colaborarea devenise cu adevărat fructuoasă. Iar în anii din urmă a fost constituit un comitet permanent internațional, cu reprezentanți ai celor trei stațiuni de pe coastele Mării Negre – Sevastopol, Agigea și Varna – un adevărat comandament unic care coordonează cercetările din apele Mării Negre.

Traian PROSAN

Fotografii de A. MIHAILOPOL

Prof. dr. Sergiu Cărăușu, laureat al Premiului de Stat, neobost cercetător, este totodată și directorul Stațiunii de cercetări marine Agigea. ↓



Nea Mitică Diaconu este mecanic al stațiunii de peste 30 de ani. Cu o grijă aproape părintească construiește, repară și supraveghează toate instalațiile și aparatura specială cu care lucrează cercetătorii.



Toate cele cinci continente sînt prezente aici. Din Europa și Australia, America, Africa și Asia, aproximativ 300 de publicații sînt primite cu regularitate de către stațiune (sus). Biblioteca stațiunii, foarte bine dotată cu literatură de specialitate, atrage cercetători din toată țara, care găsesc aici material bogat de studiu (dreapta).





# CAMERUN LA CEASUL LIBERTĂȚII

**H**arta lumii, așa cum am privit-o în ultima zi a lui 1959, nu mai seamănă cu cea din prima zi a lui 1960. Nu e o greșeală a cartografilor, ci cu totul altceva: familia popoarelor care și-au cucerit independența s-a îmbogățit cu încă un membru — poporul Camerunului.

În bordeie săpate în pământ, camerunezii au absolvit școala conștiinței politice. Din suferință s-a născut revolta anticolonialistă. Din suferință s-a născut libertatea acestui popor. Diplomați englezi și francezi, folosind răsuflete argumente colonialiste, au căutat în fel și chip să împiedice actul independenței Camerunului. La tribuna O.N.U., dumnealor vărsau lacrimi de crocodil jurându-se că n-ar exista „condiții încă prielnice pentru obținerea depline independențe”. (Adică nu fusese prădat încă totul...) Când „argumentele” s-au epuizat, 60.000 de baionete au fost îndreptate spre multimile însetate de libertate. 60.000 de baionete n-au fost însă suficiente... Să fim înțeleși: eșecul nu se datorează unui calcul strategic greșit al comandamentului colonialist. Baionete sînt multe la număr și ucigătoare, dar lupta pentru libertate a poporului este o armă mult mai puternică, invincibilă.

Probabil că înainte de a-și face bagajele, guvernatorul colonialist al Camerunului a mai privit nostalgice locurile de care se despărțea. Și poate că a luat o cărțuie de istorie, s-o răsfoiască...

...Era prin 1884. O corabie se apropia de țărmul Camerunului. Din ea au coborât câțiva europeni. Nu erau primii. Încă din secolul al XV-lea portughezii își făceau

deseori apariția pe aici, pentru a vîna negri pe care-i vindeau ca sclavi în America. De astă dată însă, veniseră niște germani. Nu cu intenția de a vîna sclavi pentru America, ci cu aceea de a prinde robi pentru uz propriu, pe propriile lor plantații. Colonialiștii germani au pus stăpînire pe Camerun, au introdus munca obligatorie pentru băștinași și au jefuit sistematic bogățiile țării. Răscoalele băștinașilor au fost, una după alta, înecate în sînge. Și anii s-au scurs. În 1918, francezii și englezii ocupară Camerunul. Motivul: despăgubiri de război. Cum spunea un fruntaș camerunez, poporul Camerunului era socotit drept o simplă marfă, destinată să răscumpere pagubele de război pe care imperialiștii germani le provocaseră rivalilor englezi și francezi. Jugului colonialist la fel de apăsător, i s-a adăugat o nouă calamitate: francezii și englezii au împărțit în două Camerunul. Franța a luat partea mai mare — patru cincimi din teritoriul țării; restul — Anglia. Nimeni nu i-a întrebat pe cei 5 milioane de camerunezi ce părere au despre această tranzație.

Într-un singur an societățile ce dețin plantații de bananieri în Camerun au obținut venituri de 3 ori mai mari decît sumele plătite pentru salarii unei armate de zeci de mii de muncitori. Trustul de aluminiu și electricitate „Alucan and Evecam Secteties” plătește azi 0,80 franci pentru un kilowatt de energie electrică și-l revinde cu 60 de franci. Urmarea: la un capital investit de 4,5 miliarde franci, se scot într-un singur an beneficii de 7,5 miliarde franci.

...Domnul guvernator oftează. E greu să te desparți

de asemenea locuri. Ce n-au făcut el și superiorii lui din ministerele coloniale spre a împiedica această despărțire? În iunie 1959 s-a încercat chiar și exterminarea patrioților camerunezi care luptau înarmați cu... cuțite, topoare și puști de vînătoare. Crudă, tragică, dar inutilă încercare!... Manevrelor diplomatice la O.N.U. au eșuat și ele. Consiliul de tutelă al O.N.U. a stabilit ca la 1 ianuarie 1960 partea franceză a Camerunului să devină independentă. Diplomația engleză a manevrat spre a alipi Camerunul britanic la Nigeria. Ii era avantajos, deoarece în Nigeria există o aristocrație latifundiară docilă, ușor de manevrat în interesul Albionului. Plebiscitul care a avut loc în partea de nord a Camerunului britanic a fost însă o înfrîngere a colonialiștilor. Deși urnele au fost măsluite, majoritatea alegătorilor s-au pronunțat împotriva alipirii la Nigeria și, implicit, pentru unire cu Camerunul francez, devenit independent la 1 ianuarie 1960. La O.N.U. o mulțime de delegații s-au pronunțat pentru unirea Camerunului într-un singur stat. La tribună a urcat atunci și reprezentantul Republicii Populare Romîne, care a susținut această cerere dreaptă.

...Din nou oftează domnul guvernator! Bunicii lui se descurcau parcă mai lesne în meseria de vătafi coloniali. Acum meseria aceasta pare iremediabil sortită dispariției definitive... S-au schimbat vremurile, domnule guvernator!

Camerunezii cunosc pentru prima oară gustul bucuriei. Dar știu că mai au de înfruntat multe încercări. Au primit o moștenire înfiorătoare de la colonialiști: 95% din locuitorii țării sînt anal-



Delegația tineretului din Camerun, la o sesiune a Comitetului Executiv al F.M.T.D.

fabeți, 70% bolnavi de malarie, 650 din 1.000 de nou născuți mor înainte de a împlini un an, în țară există un singur spital și un medic la 100.000 locuitori, o cumpănită înapoiere economică. Ingrozitoare moștenire! Colonialiștii vor atenta desigur la independența noului stat. Nu vor lipsi marionetele colonialiste puse în mișcare de la Paris.

Greutățile nu-i sperie însă pe camerunezi. Ei sînt hotărîți ca independența lor să devină reală, ca să pună capăt

dramei pe care au trăit-o secole întregi și al cărei sfîrșit l-a vestit prima zi a noului an.

Deci, la 1 ianuarie 1960 harta lumii s-a schimbat. Dar știm de pe acum că noua hartă se va învechi curînd. Cartografiile vor avea iar de lucru. În anul acesta vor deveni independente și alte popoare. Iar poporul camerunez speră ca anul 1960 care i-a adus independența să-i aducă și reîntregirea țării.

Eugeniu OBREA

## MONUMENTUL ELIBERĂRI DIN MARTIRAJ

La 27 ianuarie, cu prilejul celei de-a 15-a aniversări a eliberării lagărului din Oswiecim (Auschwitz) de către Armata Sovietică, va fi inaugurat în R. P. Polonă un monument ridicat în memoria acestui eveniment.

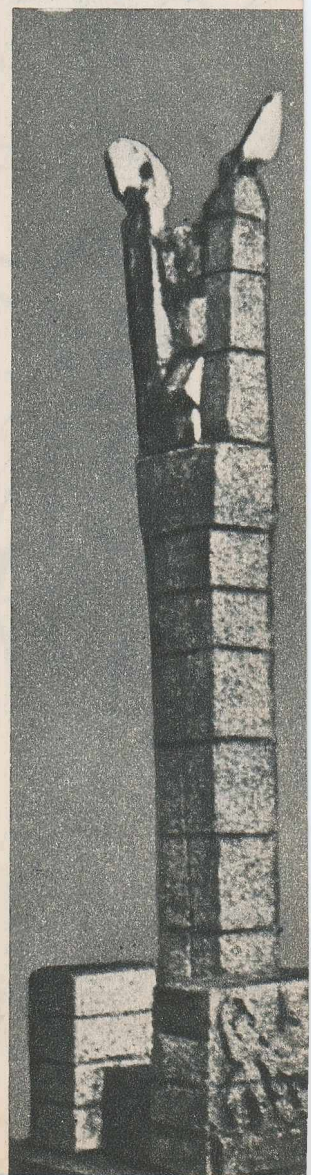
Pentru realizarea monumentului s-a instituit, anul trecut, un mare concurs, la care au fost prezentate nu mai puțin de 111 proiecte. Cel mai de seamă sculptorilor polonezi și-au trimis lucrările care trebuiau să exprime pe de o parte tragedia deținuților din cel mai mare lagăr hitlerist de exterminare de pe teritoriul Poloniei, iar pe de altă parte să immortalizeze recunoștința față de eliberatori.

Juriul concursului a premiat proiectul unui tânăr sculptor din Varșovia, Edmund Majkowski, care cu patru ani în urmă absolvise Academia de Arte Plastice.

Înalt de 20 de metri, monumentul are o concepție originală. E compus din două blocuri de granit cenușiu, reprezentînd în basorelief scene ale întîmpinării ostașilor sovietici eliberatori, iar sus, statuia unui om care rupe lanțurile.

Dezvelirea monumentului va avea loc în cadrul unei impunătoare solemnități, pentru care s-au făcut din vreme mari pregătiri.

Monumentul martirajului și al victoriei. Proiect realizat de sculptorul polonez Edmund Majkowski.



În asemenea colibe mizere își duc viața, de secole, camerunezii aflați sub jugul urgiei colonialiste.



# A 36-a

de HUSZÁR Sándor

Ilustrație de Tia PÉLTZ

Primăvara năvălise în curtea uzinei. Mayer lucrase pe afară preț de o jumătate de ceas și acum umbra plîngîndu-se la soarele i-a pîrlit siirurile urechilor, ca în miezul verii. Birtalan, în schimb, scoase lin buzunar o basma păturită cu grijă și, desfăcînd-o, făcu să apară trei firișoare de arbă verde. Tovarășii se arăară mulțumiți de această performanță. Se auziră glasuri:

— Mostrele destul de bune.

La scurte intervale, liniștea din cameră e spartă de murături ce vin dinspre ceașca uripă a clădirii, care se află încă în construcție.

Mecanicii se așezaseră tocmai să mînce, cînd, de după ușa care se deschisese, apărură în cap roz-liliachiu; era căpătîna lui Szekely Zsiga.

Mayer îl observă cel dintîi:

— Zsiga, băieți! Iacătă-l

pe Zsiga. Noroc, bătrîne! Te-ai întors? Nu te-ai rătăcit prin orașul ăla mare și întortocheat? Ia povestește-ne...

Oamenii se lăsară păgubași de mîncare, dădură mina cu cel nou venit și prinseră a-l descoase.

— De tine nu mă mai apropii... Auzi tu? — grăi Zsiga, clipind bătaios din ochii roșii ca de iepure. În cele din urmă izbucni însă în rîs, adăugînd: ce rușine mi-ai făcut!

Mayer nu pricepu și se apropie gesticulînd a îndoială:

— Cu ce ți-am făcut rușine, măi Zsiga?

— Și-o mai faci pe neștiutorul!? Nu-ți ajunge că mi-ai tras o clapă ca aia?

— Dar spune ce s-a întîmplat, Zsiga-baci? — întrebă Janko nerăbdător.

Zsiga-baci e în hainele de duminică, iar sub beregată

N-a suflat o vorbă. „Las-că vezi tu!“ — zice.

Mayer începu să chico-tească și scoase merindea. Zsiga-baci continuă:

— Știi cum e neamțul: cînd n-are de lucru, își dărîmă casa și o clădește din nou. Îmi zic: s-o fi stricat caloriferul la minister și Mayer mă trimite pe mine. Nu-mi displace; vreme cam am, treaba o isprăvesc cît ai zice „pește“ și-n felul ăsta mai iau și eu o leacă de „luft“ de Capitală.

— Nu cumva ai întîrziat? — întrebă Mayer îngrijorat.

— Nu zice vorbă mare, că mult n-a lipsit. Abia-abia am găsit, în ultimul minut, ușa unde trebuia să mă prezint. Noroc că eu cam am trecere la femei; văd una mărunțică pe coridor și-o iau: „Săru'mîna, frumuseco...“

Mayer făcu pe speriatul:

— Băă! Om bătrîn și fără minte! Sper că nu i-ai spus de la care întreprindere ești!

— Ei, ba nu! I-am spus că-s de la uzina de sodă și că-s trimis de tovarășul Mayer.

— Și?

— Și ce? În două minute fui acolo unde trebuia să fiu. M-a dus ea așa, de-a dreptul. Trebuie să recunoști că nu le prea „vezi“ la chestii d-astea. Aici e vorba de o strategie mai înaltă.

— Dă-i înainte, Zsiga! — îl zoriră muncitorii. De ce ai fost chemat la București?

— Așa, ca chestie... — răspuse el cu indiferență, destăcîndu-și paltonul. Făcu o mică pauză, apoi se așeză pe o ladă. Urmărea fețele celor ce-l priveau, apoi...

Ce să vă povestesc?

— Spune... Ce-a fost?

— Păi, ce să fie? M-au dus într-o sală mare, plină cu lume. Deși știam, întreb pe unul de lîngă mine: „Cine-s aceia de pe podiu, colega?“ Zice: „Acelea-s prezidii“. „Just, just — zic — tocmai“. Dar numai eu știu cum holbam ochii în dreapta și-n stînga, doar-doar oi zări o ieșire pe unde să fug. Căci eram sigur, măi tovarăși, că mărunțica aia mă vîrșise unde nu-mi fierbe oala. Deodată numai ce aud: „Szekely Sigismund“... Se face o liniște... Pe urmă iar: „Tovarășul Szekely Sigismund“. Și mai mare liniștea... Apoi, deodată, numa' ce aud răsufînd pași prin sală.

— Ce! Erau doi Szekely Sigismund acolo? — se cruci Mayer.

— Draci!

— Păi atunci ai cui erau pașii?

— Ai mei... De asta la început nici eu nu mi-am dat seama.

Mecanicii izbucniră în hohote. Lui Birtalan trebui să-i dea cineva după ceafă, să nu se încece.

— Păi atunci cine era ăl

zîngă tovarășii ionescu, de la minister. Mereu mă-ndemna: „Servește, Zsiga-baci... Ia și bea, tovarășe Szekely...“ „Mulțămesc frumos — zi-ceam — dar zău dacă mi-ar merge pe gît barem o bucatură“. Mă ia de scurt: „De ce nu poți mînce?“ Mi se făcu rușine, nu cumva să creadă cine știe ce... Și ce bucate mai erau pe masă, și cu ce poftă mînceau ălalții!...

— Și tu de ce nu mînceai? — se-nfurie Mayer.

— Cum de ce? De unde era să știu eu pentru ce mă trimiți la București?

— Ei și ce?

— Cum ei și ce? Știi bine că mie nu-mi place să-mi las munca pentru burtă. Timpul meu de lucru e socotit la țanc. Am așa ca un fel de mică inovație a mea: mîncîc dimineața și mîncîc iar la prînz, cînd ajung acasă.

— Ei și?

— Ei! Mă oprisem în fața ministerului și-mi făcusem o socoteală: ăștia m-au chemat să le lucrez ceva. Deci: înainte de a porni la treabă, am luat un sfert de „poliș“ cu muștar și o jumă' de plîne.

Băieții se tăvăleau de rîs. Numai Zsiga-baci zîmbea cu amărăciune.

## MOZAIC

de ziseși că te rușinase? — îl întrebă Mayer.

— Stai așa, măi fecior, că-ți spun eu și chestia asta. Carevasăzică, mă rog frumos, urmă banchetul. Ehei! Asta n-am să ți-o iert niciodată! Mă așezaseră din întîmplare

Mayer îl atinse brațul:

— Felicitări, Zsiga-baci! Îmi place cum ai chitit-o și p-asta! E a treizeci și șasea inovație pe care o faci!...

În romînește de  
Nlc. A. STRĂVOIU



și-a trîntit un nod de cravată cît un măr crețesc.

— Simbătă seară, ce să vezi, intră la mine val-vîrtej secretarul ăsta — le explică celorlalți — de crezui că iar am uitat de seminar și vine să mă ia la trei parale. Zic: „Nu fi „sovinist“, Mayer, mai bine fă-ți autocritica că nu m-ai mobilizat la timp“. De-abia atunci catadicsi să-mi spună că trebuie să plec la

începu să se sucească și așa, și altminterea, pînă îi căzu paltonul în lături, ca din întîmplare, și-i licări pe piept o mică decorație selipitoare.

— Tiii! Ia priviți!

— Ordinul Muncii!

— Și încă clasa întîi!

Bătrînul făcu pe rușinosul și se grăbi să o acopere.

— Povestește-ne o dată...

Abn Al Kasem Ash-SHABI

(Tunisia)

### VOINȚA DE A TRĂI

*Dacă într-o bună zi poporul va voi să trăiască, înaltul munte nu va putea decît să se bucure. Atunci noaptea se va sfișia și toate lanțurile se vor sfărîma... Cine-i lipsit de dragostea vieții se prefăce în ceață și curînd se destramă.*

*Prin prăpăstii, peste munți și sub arborii mari, vîntul și-a desfășurat prevestirea: „Dacă ținta spre care tind e nobilă și înaltă, voința îmi dă aripi, nu mă tem de primejdii, și nu ocolesc cărările aspre și întortocheate, nici focul fișnînd din adîncul pămîntului. Cine nu-ndrăznește să urce pe culmile-nalte în noroi și mocirlă pe veci va trăi“.*

*Arzi, singe tîndr, în inima mea, porniți împotriva-mi, năprasnice vînturi...*

*Toate repetă: „Dacă într-o bună zi poporul va voi să trăiască, înaltul munte nu va putea decît să se bucure“.*

În romînește de Tașcu GHEORGHIU

# CÎNTECUL MINERILOR DIN CÎȘLEA

De cele mai multe ori, cîntecul popular, trecînd din gură în gură, își îmbogățește sau își precizează sensurile, devenind rod al unei activități creatoare colective. E însă cu puțință oare ca însuși momentul creației cîntecului să fie un act colectiv? Da! În zilele noastre, fenomenul se petrece adesea pe scenele căminelor culturale. Cum se naște un scheci pentru programul unei brigăzi artistice? De multe ori colectivul se așază laolaltă, hotărâște tema, apoi unul spune un vers, altul un alt vers și, cu încetul, cîntecul e gata!

Astă-vară, echipa pentru eulogerea de cîntece noi a Institutului de Folclor a descins la Cîșlea, lângă Tulcea. Aici se află o întreprindere minieră pusă în funcțiune în timpul regimului nostru de democrație populară. Numeroși ciobani din stepa dobrogeană au schimbat cața pe perforator și și-au însușit înalta cali-

ficare a mineritului. Peste puțină vreme ei și-au durat la Cîșlea un cămin cultural al lor. Avînd nevoie de un „număr” pentru brigada artistică de agitație, minerii de la Cîșlea au pus... mîna de la mîna și și-au făcut un cîntec al lor, un cîntec care să-i reprezinte... E printre achizițiile de preț, dobîndite în vara ce-a trecut, în Dobrogea, de către Institutul de Folclor:

„Mai acum cîțiva ani,  
Nu erau decît ciobani,  
Ce-și pășteau pe munți golași  
Turmele de oi și vaci.  
Dar în ziua de temei  
August, douăzeci și trei,  
Viața nouă a ajuns  
Dealurile a străpuns  
Sfredelind pînă găsît-a  
Aurul cel nou: barita!”

Cine-i autorul cîntecului?  
Un autor colectiv: minerii  
din Cîșlea!

Viorica FILIPOIU

## CĂRȚI DE PE TOATE MERIDIANELE...

● **UN TINĂR OFİȚER RUS** renunță în 1870 pentru totdeauna la cariera armelor, hotărît să se dedice explorărilor geografice. Chemat de nesfîrșitul zărilor, pornește spre Oceanul Pacific, zăbovește un timp în Malacca și insulele Filipine, apoi se stabilește pe o perioadă de 12 ani în Noua Guinee, unde studiază viața papuașilor, întreprinzînd totodată o nobilă și dezințersată acțiune umanitară și civilizatorie în rîndurile triburilor primitive. Exploratorul se numește Nikolai Mikluho-Maklai (1846-1888) și viața sa bogată în întîmplări neprevăzute ne-o povestește el însuși în jurnalul său de călătorie, recent tradus în romînește și în curs de apariție la Editura Științifică.

● **DUPĂ ÎNCHEIEREA** ultimului război mondial, istoria zilelor noastre înregistrează o mare acțiune de trezire la independență și luptă împotriva colonialismului a țărilor din Africa și Asia. Popoarele pun mîna pe arme și izgonesc pe împilatorii lor seculari. Ideea aceasta străbate ca un fir roșu cartea ziaristului australian Willfred Burchett, „Pe Mekong în sus”, care ne povestește într-o formă captivantă cele văzute și întîmplare în anii din urmă în Laos și Cambodgia: starea de cruntă mizerie a băștinașilor, aspirațiile lor spre libertate și independență, efortul de a transpune în fapt aceste aspirații. Documentarul bogat și autentic al lui W. Burchett a apărut în Editura Științifică.

● **ANI ÎNDELUNGAȚI**, scriitorul grec Menelaos Ludemis a fost privat de libertate și trimis de către cîrmuirea reacționară pe insula morții, Makronisos. Vina scriitorului constă în faptul că a luptat și luptă pentru o viață nouă în Grecia. Anii de grele, încercări nu l-au descurajat însă pe scriitor. În condiții extrem de dure avînd adesea la dispoziție doar un ciot de creion și bucățele de hîrtie, el a scris în celulele de pe Makronisos romanul „Un copil numără stelele”, a cărui versiune romînească ne-o oferă acum Editura Tineretului.

● **EPOCALELE REALIZĂRI** ale oamenilor de știință care au reușit să deschidă drumul spre explorarea universului constituie să exercite o influență hotărîtoare asupra alegerii temelor pentru povestirile științifico-fantastice. Scriitorul polonez Stanislas Lem ne prezintă o astfel de povestire în cartea sa „Norul lui Magellan”, care apare în colecția „Cutezătorii” a Editurii Tineretului.

## S-A ÎNTÎMPLAT ÎN NICARAGUA

Cu cîtiva vreme în urmă, în ziarul guvernamental nicaraguan „Nov-dadas”, care apare la Managua, a apărut un anunț cu privire la instituirea unui concurs literar pentru cea mai bună poezie închinată fostului dictator Anastasio Somoza, care și-a cîștigat ura poporului.

Președintele al juriului a fost numit însuși ministrul Culturii, Rene Sih. În cele din urmă, juriul a hotărît ca premiul să fie acordat unei poezii al cărei autor semna cu numele de Jose Santos Reis. Poezia, publicată și în presă, era un imn de slavă înălțat amintirii „devotatului patriot”, „institului cavalier al Americii” etc.

Fapt ciudat însă: autorul poeziei nu se prezentă să-și ridice premiul. Au început să circule diferite zvonuri și chiar autoritățile au considerat suspect faptul că în textul poeziei nu se pomenește nici măcar

o singură dată numele odiosului dictator, ci se folosesc doar formulări vagi ca: „marele patriot” etc.

Și iată că lectura atentă a poeziei a arătat, că dacă se citește în acrosih, se obține numele de Rigoberto Lopez Perez, adică exact numele celui care l-a răpus pe tiranul Somoza, tatăl actualului dictator al Nicaragului.

Această senzațională știre s-a răspîndit în întreaga țară cu iuteala vîntului. S-a ajuns pînă acolo încît s-a oferit, pentru un exemplar din ziarul în care a apărut poezia, de o sută de ori prețul lui.

Dar scandalul nu se încheie aici. Guvernul a pornit o anchetă pentru a stabili vinovățiile. Directorul ziarului a fost arestat, adjunctul acestuia a fost concedat și trecut pe „lista neagră” și, în sfîrșit, ministrul Culturii a trebuit să-și dea demisia.

L. S.



Teodor BALȘ

## VISEZ

Spre comunism îmi lunecă visarea  
cum apele curgînd visează marea.  
Sub copcile de aur ale zării  
meridiane noi i-am dat visării;  
zvîrlit-am buzdugane-n porți de vise  
și porțile rămaseră deschise!...  
Visam supuse fluvii și-am supus —  
pămîntul sterp din nou pe rod  
l-am pus,  
disloc gheparii și topesc zăpezi  
și fac să treacă renii prin livezi.  
Dezleg atomi și-n chingi îi string,  
să soarbă

puterea care-mi zace-n preajmă, oarbă;  
pustiului dau mări și din izvoare  
trag nervii de lumină în motoare.  
Desfac un pumn de vise pe planșetă  
și cerului îi dărui o planetă,  
nasc creierul atomic să-mprumute  
din geografia numerelor mute  
dimensiuni nescosce la lumină  
să-ntindă gîndu-n ele rădăcină.  
Adun necunoscutul în tipare  
și-i pipăi chipul în laboratoare,  
dau visului noi spații să se-avînte  
și inimii-i dau strune noi să cînte,  
cuvîntului — ideea care arde  
și mișc cu el un glob de miliarde  
pe axa comunismului, în soare.  
Visez! Și visu-i clipa viitoare,  
explosia gîndirii în mișcare...

## NOAPTE CU LUNĂ LA SOCI

Noaptea de magnolii plină  
doarme-n voaluri de șiraz;  
pe zăpezi, în Caucaz,  
despletită, luna plină.

Lunecă peste talaz  
briza mării, în surdindă;  
despletită — luna plină,  
pe zăpezi, în Caucaz.

O armonică suspină  
în magnolii, sub zaplaz;  
pe zăpezi, în Caucaz,  
despletită — luna plină.

Noaptea-mi trece pe obraz  
mina-albastră de lumină;  
despletită — luna plină,  
pe zăpezi, în Caucaz...



# CU SARE

## Metamorfoza celor 4.000

Scurt roman de mister și...  
de V. D. POPA

Guvernul din Laos își poate menține puterea doar printr-un regim de crîncenă teroare împotriva maselor populare.

**Jaf, mizerie, haos, Arestări din gros... Celor mulți din Laos Le-a ajuns... la os.**

Postul secretar de stat american Dean Acheson a recomandat intensificarea curselor înarmărilor (Dean se citește Din).

**Vorbind astfel despre-arma-ment Are de-ales Dean Acheson De vrea să nu dea faliment : Să iasă Dean... din acest ton.**

Autoritățile coloniale belgiene au folosit tancurile împotriva manifestațiilor pentru independență.

**Cine-a spus că-n Congo Nu e liberată? Libere se plimbă .. Carele blindate**

Pe zi ce trece, crește amestecul politic și economic al S.U.A. în Filipine.

**Industria filipineză E pusă azi la greu canon : În loc de sfoară de Manila Se trag doar sfori de... WASHINGTON.**

Guvernul vest-german tolerează și încurajează organizațiile militariste revanșarde și neofasciste.

**Guvernul de la Bonn se vede Că e format din... pacifiști. Aștit de mult iubeste pacea Că-i lasă-n pace pe... fasciști. S. M. RUSSU**

Rugăciunea lui Cian Kai-și.

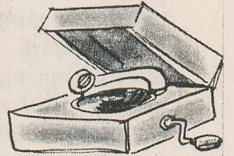
**Sfinte Wall-Street, îndurare! Dă-mi puteri să mă mențiu, Eu sînt mic, tu fă-mă mare, Eu sînt mort, tu fă-mă viu!**

I. AVIAN

Rezumatul capitolelor precedente nu-l mai dăm. În schimb, publicăm în rezumat capitolele următoare, care se potrivește în bună măsură (în ce privește atitudinea față de contractări) cu faptele petrecute la gospodăria agricolă colectivă din com. Cirața, raionul Snagov.

**Capitolul 4 + 1, cu ochi magic: Substituirea radioului**

Deși Pandele nu este escamator, reuși să transforme aparatul de radio pe care intenționa să-l cumpere, într-un patefon cu plăci, fiind ajutat la aceasta și de către socotitor, care, din banii rămași după vânzarea tuturor porceilor la săteni, mai ceruse o jumătate pentru cumpărarea unor putini de depozitat brînză. S-a convins de necesitatea lor, spunîndu-și că oricît de frumos ar cînta un radio, brînză se strică dacă nu stă în putină.



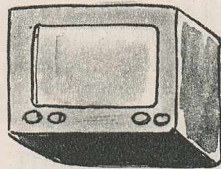
**Capitolul 18: Vocile de la miezul nopții**

Miezul nopții era anunțat prin cele 12 bătăi ale clopotului Joanei, cea mai bătrînă producătoare de lapte a gospodăriei colective. Tăcerea fu despicată în acel moment de un cor de 50 de voci, format din toți aștia porceluși de curînd născuți și treziți din somn în urma unui coșmar. Se făcea că la ei venise Ignatul, cînd de fapt venise doar îngrijitorul, pe care nu-l chema Ignat, ci Filip.

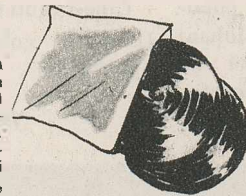


**Capitolul 19: Lupta**

În acest timp, acasă la el, Pandele, membru în consiliul de conducere al colectivelor, se lupta crîncen. Se lupta cu insomnia. Îi frămînta o idee: să propună consiliului ca din cei 50 de porcei nou născuți, 10 să fie contractați cu statul, iar restul să se vîndă sătenilor din comună cu 100 de lei bucata. Cu cei



4.000 de lei dobîndiți pe porcelușii vînduți sătenilor se va cumpăra un televizor pentru clubul colectivei. Astfel, animalele nu le vor mai da bătăie de cap, întrucît televizorul consumă curent electric și nu furaje.



Cu toate că patefonul nu este animal, chiar dacă rîge cînd placa este prea veche, el trebuie să fie sacrificat de Pandele încă înainte de a intra în inventarul gospodăriei. Asta pentru că din cei 500 de lei, cîșii mai rămăseră după cumpărarea putinilor, peste jumătate se mai cheltuiau pe cumpărarea unei roabe, care atunci cînd merge nu cîntă ca patefonul, ci scriștie ca buna chilizuală a lui Pandele. De aceea, din banii rămași s-au cumpărat numai niște discuri, ce vor fi ascultate la patefonul Tîncăi. Astfel se va face o mare economie la cumpărarea de ace pentru patefon.

**Capitolul final: Spargerea**

Eroul întîmplărilor de față nu e spărgător; cu toate acestea, a comis recent o spargere. Și cînd te gîndești că încă nu apucase să asculte nici una dintre plăcile cumpărate cu ceea ce mai rămăsesse din banii obținuți pe cei 40 de porcei vînduți prin comună. Catastrofa s-a petrecut după ce Stelică, președintele colectivei din satul vecin, intrase în sediul conducerii gospodăriei. Venise cu un autocamion nou-nouț, care trăsește la poartă. I-l arătase lui Pandele spunîndu-i:

— Ia uite ce ne-au adus nouă toți porcii predați la O.R.A.C.A., după îngrășare, conform contractului! Cu banii luaiți ne-am cumpărat mașina asta. Cum s-ar zice, glumi Stelică, am făcut un schimb egal: un kil de porc pe un kil de autocamion!... Dar voi ce-ați făcut cu porcii?  
— Zece i-am contractat, iar restul de 40 i-am vîndut de mici pe la săteni.  
— Și pot să aud și eu ce-ați realizat cu banii?  
— Nu poți, că n-am aici patefonul Tîncăi. Dar îți arăt... Și cînd Pandele deschise dulapul, 6 din cele 7 discuri de patefon cumpărate plonjară pe dușumea, transformîndu-se în cioburi. Singurul disc scăpat de la dezastru fu „Geam-paralele”. Asta îl făcu pe Stelică să remarce:  
— Geam-paralele pierdute!

## Cuvinte încrucisate

### FURTUNA

ORIZONTAL: 1) Autorul romanului „Poarta furtunilor” — ... Jora, personaj din „Pasărea furtunii”. 2) Dramă de Bill Beloferkovski — A dușmăni. 3) De-a lungul troianului, adună apa după ploaie — Cerul, după furtună. 4) Literă... interogativă — Soare — Căpeteni. 5) Un oraș ca un... copac — O lună bîntuită de viitor. 6) Patru anotimpuri — Covrig de sfoară — Persoana a treia. 7) Cunoscut scriitor sovietic, autorul romanului „Furtuna” — Interjecție. 8) Soricar (reg.) — Pozezi — Vîrstă a pămîntului. 9) Victimă a... guturaiului — „Donă...” — volum de versuri de N.S. Tihonov. 10) Dialect francez — Plouat — Liniște (pl.). 11) Dramă de A.N. Ostrovski — Atmosferă (fig.). 12 „...furtunii”, de Petru Dumitriu — În portul nostru.

VERTICAL: 1) Anunță încetarea furtunii — Suspîn. 2) Personaj din feeria „Furtuna” de W. Shakespeare — Vodă da și... ba. 3) Facea în vechime oficiul de... meteorolog — „Dialogul vîntului cu...”, volum de versuri de Nina Cassian — Receptă (abr.). 4) Cneazul lui... Borodin — Pronume — 10 x 10. 5) A cînta înlocuind cuvintele cu „la” — Poftim, acasă! — O porție de ploaie la domiciliu. 6) Curajoasa soție a meșterului Manole, care a înfruntat furtuna — Pămîntul după viscol — În natură! 7) Rupere de nori la început! — Virf în Munții Rodnei — Hotar. 8) Local sigiliului — Oraș în Spania. 9) Romancier portughez (1845-1900) — Tînar scriitor român, autorul povestirii „Furtuna”. 10) „Curcubeu peste...” — volum de versuri de Demostene Botez — Localitate în Franța. 11) „Si se duc ca clipele/Scuturînd...” (Eminescu) — Numărați: „De-o vîrstă cu furtuna” de Solodar, „Nemaipomenită furtună” de Davidoglu și „Urağanul” de Ciu Li-bo. 12) Furie dezlănțuită — Nimicire (fig.).

1	C	2	A	3	M	4	L	5	6	7	8	9	B	10	D	11	M	12
2	U	R	A	G	A	N	U	L										
3	R	A	F	O	L	A		S	E	N	I	N						
4	C	E		R	A		I		C	A	P	I						
5	U		M		I	A	N	U	A	R	E	E						
6	B		A	N		L	E		E	L								
7	E	A	R	R	A	B	U	R	G		E							
8	U		E		A			E	R	A								
9			H	A	S		T											
10					U													
11						T	U	N										
12																		



## DIN UZINE ADUNATE IN PATRU RINDURI

Stan, maestrul nostru matrișer, a adus ieri vestea că Manole, ajutorul său, are o metodă nouă, pe care n-o cunoaște nimeni și nici nu o arată cuiva.

— Cum vine asta, meștere? Tocmai Manole să facă asta?  
— Uite e-o face!  
— Și ce fel de metodă e aia?  
— Păi nu-i chiar alit de simplu să vi-o spun, că n-o cunosc nici eu. E... nona „Metodă pentru pian”, după care învață...

La masa tovarășească din clubul întreprinderii, tovarășul Macarie — „moș Artemie” cum îi spunem noi — ne povestește că în tinerețea lui a fost hoț.

— Hoț, măi băieți. Dar sînt patruzeci de ani de atunci, așa că nu mă mai poate ajunge nici o pedeapsă.

— Și... ai furat mult, moș Artemie?  
— Cinci ani, zi de zi, ceas de ceas. Și noaptea...  
Și, în hazul tuturor, „moș Artemie” completă:  
— Dar cum nici o hoție nu rămîne nepedepsită, pe mine mă băteau și maiștrii, și patronii: furam... meseria.

Unei tinere extravagante  
O blonda mea, te-am întîlnit Demult, acum o lună.  
Și sînt, sateno, fericit.  
O, scumpa mea cea brună!

Unui soț care susține că la el acasă cîntă cocoșul  
Sînt de acord, amice dragă, Ti-am repetat de-aștea ori: Cocoșul face-o zi întregă! Și cîntă doar odată! în zori...

Unui „critic” bălăios cu umoriștii  
De ce nu judeci realist Și mă lovești în cap cu-un par? De n-aș mai fi eu umorist Ai fi tu critic literar?

I. AVIAN

# ȘI PIPER

## O VIZITA NOCTURNA



— folleton —

Cioc!... Cioc!... Cioc!...  
Sării buimăcit din pat și, în fugă, îmi aruncaî o privire spre ceasul de pe noptieră. Era miezul nopții... Deschisei ușa. În odaie pătrunse un moșneg cu obrajii rumeni, cu ochii zămbitori, privind-mă săgălit de sub streșina sprâncenelor.

— Nu mă cunoști? Sint Moș Gerilă — se recomandă neobișnuitul meu musafir, cu aerul cel mai firesc. Dumnezeu ești gazetar, nu?

— Hm!... Aproape... — bîguit eu.

— Să mă explic. Știi că am avut mult de lucru cu pomul de iarnă. Așa că am cutreierat prin magazinele cu jucării și nu numai... în documentare — cum spuneți dumneavoastră, gazetarii — ci direct pentru... aprovizionare. Am colindat deci prin toate magazinele. Am văzut, am achiziționat și am împărțit multe jucării frumoase, nu zic ba. A făcut fabrica „Bucuria Copiilor” o limuzină care mi-a plăcut. Mi-au plăcut și calii cu balansoar, și ursuleții galbeni, de pîslă, și caruselul cu avioane, și cel de lemn cu figurine din familia, de la „Arta Populară”, dar...

Moșul se întreruse câteva clipe, pentru ca, pe un ton conspirativ, să mă întreb:

— Spune-mi rogu-te, tovarășe gazetar, dumnea ta ai studiat fauna din epocile preistorice?

— Oarecum — răspunsei eu nedumerit.

— Atunci — continuă Moș Gerilă — cunoști lumea dispărută a atîtor specii de monștri, iguanodoni, dinosauri, taxodoni, stegosauri, dihanii respingătoare cu bășici, cu bube, fel de fel de vietăți reptiliene, care mai de care mai hide... Ei bine, îți jur că am revăzut această „lume dispărută”, chiar în magazinele noastre de jucării. Du-te și dumnea ta să vezi broasca țestoasă sau crocodilul livrat de fabrica „Bucuria Copiilor”. Nu pretind că pisica sau cîinele, confecționate de „Pionierul” din Botoșani, aduc număidecît cu niște pierodactili, dar nici a pisică sau a cîine nu aduc. Nu-ți mai spun că binecunoscuta eroină a poveștilor pentru copii, Baba Cloanța cotoroanța, e mult mai grațioasă și mai plină de farmec

și gingășie decît păpușile confecționate la cooperativa „Arta Aplicată”, care se uita cruciș, ori alte păpuși cu capetele încăpătate și cu obrajii pătați de parcă ar fi zăcut de vărsat. Socot — continuă Moș Gerilă — e-ai fi bucuros dacă nu ți-ai pomeni și despre trusa de traforaj la al cărei fierăstrău nu se poate monta pinza. Dar n-am ce-ți face. Despre asta mi s-a plîns chiar tatăl unuia din micii mei prieteni, inginerul Mircea Popovici de la IPROMIN: la fel cum Iacob Ivanov de la TAROM mi s-a plîns de „trenul de munte” fabricat de „Ambalajul Metalic” din Timișoara, tren care merge, dar nu la munte ci la vale. Ai vrea poate să nu-ți pomenesc nici despre „mașina cu magnet” (creată de cooperativa „Artă și Precizie”), care stă nemiscată, în loc să se îndepărteze la apropierea magnetului, sau despre „elefantul pășitor” care... nu păsește (fabricație I.L.S. „Haia Lipschitz” — Oradea). Unele jucării sînt de-a dreptul periculoase. „Copilul pe drezină” sau „Difuzorul de presă” sînt două jucării din tabla cu indoitori tăioși și oții din cui care ies în afară și înțeapă... Stai, fii liniștit că nu-ți spun nimic despre maimuțoiul de stofă de care se sperie copiii. Pot cel mult să ți-l arăt, ca să te bag și pe d-ta în sperieți!...

★

Dacă m-aș conforma unui șablon frecvent în foiletonistică, aș scrie acum că vizita lui Moș Gerilă nu a avut loc decît în vis și că trezindu-mă a doua zi de dimineață, am dat o raită prin magazinele cu jucării pentru a constata că oaspetele meu îndrugase doar minciuni. Din păcate, trebuie să mărturisesc că totul s-a petrecut aievea. Jucăriile cu pricina există într-adevăr în magazine și în depozitele fabricilor. Cît despre Moș Gerilă, a fost și el unul autentic: chiar tovarășul Moș Gerilă de pe lângă comitetul nostru de întreprindere, care se travestește în fiecare an cu clasică mantie roșie și barbă albă, pentru a împărți darurile copiilor adunați în jurul pomului de iarnă...

Adrian DASCĂLU

## AUZITE DE LA...

### ...LOMONOSOV

Un fillizon de la curtea țarului, văzîndu-l o dată pe Lomonosov cu haina ruptă în coate, i-a spus ironic:

— Știința își scoate capul pe-acolo...

— Banicidecum, stimabile! — i-a răspuns Lomonosov. Pe-acolo își viră nasul prostia!

### ...SHAW

Văzîndu-l pe Bernard Shaw cufundat în gînduri, un cunoscut editor american s-a apropiat de dînsul, spunînd:

— Ofer un dolar, mister Shaw, ca să aflu la ce vă gîndiți acum.

— Vai, gîndurile mele nu fac nici doi cenți.

— Și totuși la ce vă gîndeți? — stăruî editorul.

— La dumneavoastră — i-a răspuns cu un zîmbet Shaw.

### ...TWIN

Odată, pe cînd era redactor la un ziar, Mark Twain a primit niște versuri proaste, intitulate „De ce trăiesc?”

Restituînd manuscrisul, Twain a răspuns scurt autorului:

„Fiîndcă ai trimis versurile prin poștă și nu te-ai prezentat la redacție în persoană.”

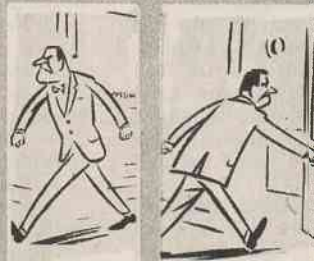
### ...SHERIDAN

Dupa premieră comediei „Școala calonniei” de Sheridan, dramaturgul englez Cumberland, care a scris mai multe tragedii, i-a spus autorului:

— Am văzut ieri comedia dumitale și n-am zîmbit niciodată...

— Ești un ingrat! — i-a răspuns Sheridan. Eu am văzut ieri o tragedie de-a dumitale și am ris de la început și pînă la sfîrșit.

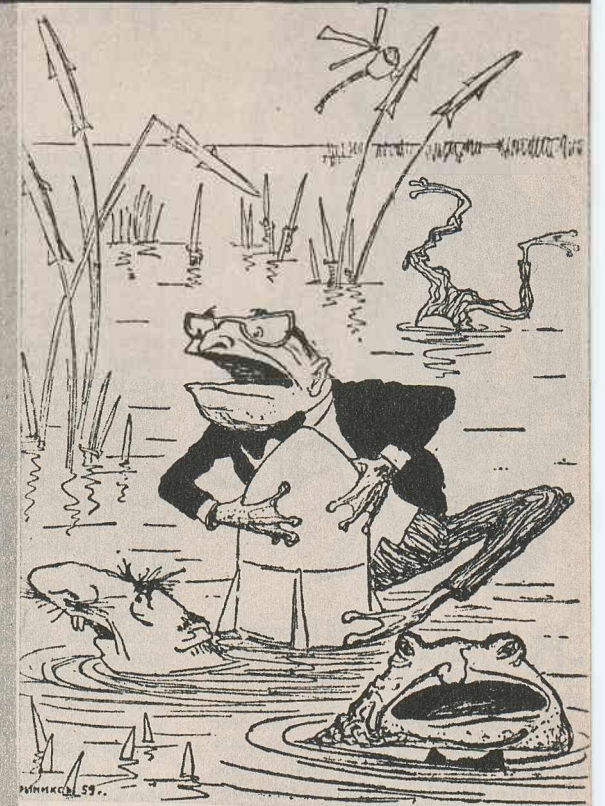
## PĂȚANIA UNUI FAMILIST AMERICAN



## sau O DEMISIE RATATĂ...

(Din „New Yorker”)

## UMOR DE PESTE HOTAR



În mlaștina „războiului rece”...

Desen de Kukrniksi, din „Literaturnaia Gazeta”

## IN BERLINUL DE VEST

### LA PREMIERĂ



— Autorul!... (Din „Ogontok”)



De strajă „culturii” o dentale...

Desen de Kurt Klamm din „Eulenspiegel”



Fără cuvinte.

(Din „Eulenspiegel”)

# „ALO, AICI KATIȚA DE LA CRISTUR!”

Schiță de Stela NEAGU

Ilustrații de Niki POPESCU



**B**ucurești! Urmează București! — răsună pe culoarul vagonului vocea răgușită a conductorului.

Într-un compartiment călătoresc trei fete; ușor de ghicit după port de unde vin: cizmulițe roșii, fuste cu o mie de cute, lăibărașe împodobite cu paiete lucitoare — trei ardelenice.

Rozi, cea mai mare dintre ele, a și sărit în picioare, întinzându-se după cufărul din plasă.

— Voi n-ați auzit? Sosim la București! — se răstește ea la celelalte.

Ester își adună și ea lucrurile la repozeață; numai Katița, cea mai mică dintre ele, nu prea se arată grăbită. S-ar fi grăbit și ea poate, dar n-are pentru ce. Și nu știe nici ea de ce se simte parcă fără chef. Rozică și Esterei nu le-a mai tăcut gura de la Cristur și pînă aici, tot vorbind despre București. Parcă s-ar fi născut în Capitală și nu la Cristur. Uită-te la ele — gîndește Katița. Bine că avem legătură peste patru ore spre Constanța și nu le mai rămîne decît puțin timp să se grozăvească!

Dar ce, parcă ele nu tot pentru prima oară vin în București? Vezi bine că da. Dar Geza, fratele Rozicăi, e inginer la minister în București. Prin scrisori ori prin viu grai, cînd venea acasă la Cristur în concediu, numai de Capitală le povestea. Iar Rozi, tot timpul drumului nu făcuse altceva decît să deșerte sacul de lucruri aflate despre București de la fratele ei, de parcă ea ar fi inginer la minister și Geza membru al brigăzii legumicole de la colectiva din Cristur. Iar în ceea ce o privește pe Ester, care-și

are logodnicul, pe Ianos, student la agronomie, se întrecuse, la rîndul ei, în pălăvrăgeli cu Rozi. Parcă ar fi fost bucureștenele sadea.

— Dar „Casa Scînteii” o cunoști? — întrebuse Rozi.

— Casa Scînteii, de acolo de pe lac? Păi cine n-o cunoaște? — răspunsese Ester. Cîte nu mi-a vorbit Ianos despre ea! Auzi: cică o cunoaște! — gîndise Katița. N-o fi văzut decît fotografia de pe cutia de chibrituri!

Ea, Katița, a tăcut tot timpul drumului. Parcă putea să intre în vorbă? Așa e cînd n-ai cunoștințe în București! Dacă ar fi știut că va fi așa, s-ar fi lipsit și de Eforie, și de mare, și de tot... Nici maică-sa n-a vrut s-o lase. Dar Feri-baci, președintele colectivei, a ținut morțiș ca drăcușorul ăsta mic, cu nasul cîrn și fața pistruiață ca o „Katița-bogar” (gărgăriță) — care se spune că aduce noroc — să plece. Să plece, fiindcă merită; e doar cea mai harnică din brigadă.

Dar iată că între timp trenul se oprește în gară. Cele trei fete din Cristur coboară în forfota de pe peron. În față, Rozica și Ester, care-și caută fratele și logodnicul anunțați telegrafic de sosirea lor, iar în spate Katița, tîrîndu-și fără chef bagajul.

Deodată Rozi se repede înainte spre un tînr stingher.

— Geza, Geza, sînt aici!

Dar, pe loc, bucuria de o clipă de pe fața ei lasă loc unei adînci dezamăgiri. L-a confundat. Nu era Geza. Încetul cu încetul, peronul se golește, trenul este scos din gară. Nu mai rămîn pe peron decît puțini oameni. Printre ei, Rozi și Ester par caraghioase strigînd mereu: „Geza! Ianos!” Katița se apropie de ele și o pornesc împreună spre ieșire. Se opresc pe scări și privesc tulburate. În fața lor, marelă oraș vîiește neîntrerupt.

Ei, la o asemenea festă nu s-a gîndit nici una. Dacă băieții n-au venit, înseamnă că nu vor vedea nimic din București. Prin pusta de la Cristur mai ai curajul să te aventurezi cu Bodri, cîinele ciobănesc. Dar prin vîlmășeala asta, nici cu toți dulăii Cristurului nu ți-ai lua inima-n dinți s-o iei razna, mai ales cînd ai doar cîteva ore și nu e cine să te conducă. Te lași mai line pîgubaș.

Katița începe să fredoneze un cîntec, zîmbind provocator. Ochisorii ei frumoși parcă spun: „Ei, acuma să vă văd, bucureștencelor!”

Dar „bucureștencelor” n-au ce face decît să se resemneze și să se întoarcă în gară, căutînd sala de așteptare. Rozi observă intrala

telefoanelor din incinta gării, se oprește și-n ochi îi apare licărul ideii salvatoare:

— Tu, Ester, cunoști numărul de telefon al lui Ianos?

— Il cunosc. E tare lung, dar îl am notat — zice Ester triumfătoare.

— Și eu îl am pe al lui Geza. Așa că-i chemăm de îndată la gară! Nu înțeleg de ce n-au venit!

Fetele dau degeaba telefoane, fiindcă ele află că inginerul e în ședință, iar studentul în examen. Așa că n-au încotro. Trebuie să se mulțumească cu sala de așteptare. În momentul cînd, plonate, tocmai se pregăteau să iasă de la „telefoanele” gării, Katița se oprește și își așază cufărul jos.

— Fetelor, ia stați. Mi-am amintit că am și eu o cunoștință în București.

Katița se îndreaptă spre opera-toare și o întrebă:

— Tovarășă, ce număr o fi avînd tovarășul ministru?

— Care ministru?

— Care?... Păi, cel de la agricultură.

Operatoarea caută în carte și-i dă numărul. Katița intră într-o cabină. Rozi și Ester, buluc după ea. Drăcușorul cu nas cîrn formează numărul:

— Cu tovarășul director general aș vrea să vorbesc.

— Cu care director general? — întrebă centralista.

— Cu tovarășul director general care a fost la noi în colectivă, la Cristur.

Centralista zîmbește la celălalt capăt al firului. Acum bănuiește cu cine stă de vorbă.

— Da, vă dau legătura, vorbiți aici.

Katița e nevoită să dea din nou explicații șefei de cabinet.

— Dar ce să-i spun tovarășului director general? Cine-l caută?

— Vă rog, spuneți-i că-l caută Katița de la Cristur, din colectivă.

După cîteva clipe, în sfîrșit, Katița aude și o voce bărbătească:

— Da, poftim vă rog, cine sinteți?

— Alo, aici e Katița de la Cristur. Acolo e tovarășul director general?

— Da, eu sînt.

— Păi, nu vă mai aduceți aminte de mine, de Katița...?

— Nu vă supărați, nu-mi aduc aminte.

— Cum nu vă aduceți aminte? Nu ați fost dv. la Cristur?... Nu m-ați premiat pe mine?... Nu m-ați bătut pe umăr și mi-ați spus că sînt cea mai tînără premiată pe țară?

— Omul de la celălalt capăt al fi-

rului se dumirește cam cine poate fi la telefon și nu vrea să-i strice bucuria fetei, spunîndu-i că nu el a fost la Cristur, ci adjunctul său.

— A, Katița de la Cristur? Acum îmi aduc aminte. Ești sănătoasă? Da? Și mămica ta e sănătoasă?

— Și ea e sănătoasă. Dar mămica dv. e la fel de sănătoasă? — întrebă Katița.

Directorul general abia-și poate stăpîni risul.

— E sănătoasă! Dar tu ce faci, Katița, în București?

— Ce să fac, tovarășe director general, merg la mare cu încă două fete de la noi. Și ele sînt fruntașe și colectiva ne trimite la Eforie. Stăm patru ore la București și am zis că ar fi bine să vedem un pic Capitala noastră. Dar n-am cunoștințe...

— Nici tovarășele tale n-au cunoștințe?

— Ele s-au lăudat tot timpul drumului (se uită batjocoritor la prietenele ei) că au, dar se vede că prietenii și rudele le-au uitat.

— Unde sînteți voi acuma?

— La gară, la telefoane!

— Ascultă Katița — spune tovarășul director general — eu sînt tare ocupat acum, așa că nu pot veni, dar îl trimit pe nenea Popescu cu mașina să vă ia și să vă plimbe puțin prin București. Pe urmă vă duce înapoi la gară. Voi așteptați-l acolo.

— Foarte mulțumim, tovarășe director general! Știam eu că n-o s-o uitați pe Katița.

— Concediu plăcut, fetiță din Cristur!

— Mulțam frumos, tovarășe director general, și dv. la fel.

Nu trec nici zece minute și un om bondoc, cu chelie, o caută la „telefoanele” gării pe Katița din Cristur.

— Eu sînt! — strigă bucuroasă Katița.

Șoferul zîmbește fetei îndrăznețe și-i stringe mîna fragilă în palma lui lată, prezentîndu-se:

— Popescu.

Fetele îl urmează apoi afară din gară, unde le așteaptă o limuzină mare, neagră.

Nenea Popescu le poftese pe Rozica și pe Ester în spate, iar pe Katița lîngă el, în față.

Katița se uită întrebătoare la șofer, parcă ar zice: „Cum, mașina mea și ele în spate?” Dar nenea Popescu înțelege din privirea ei și se grăbește să răspundă:

— Aici, în față, stă de obicei tovarășul director general.

— Aha! — zice Katița și, satisfăcută, ocupă locul.

În București e o căldură toridă. Asfaltul se topește sub tălpi. Nădușeala îi moleșește pe trecători. Dar într-o mașină care zboară ca vîntul, cu perne moi, cu ferestre deschise prin care aerul intră navalnic, e tare plăcut.

Pe Calea Victoriei, mașina trece prin fața unui palat mare. Katița se apropie de șofer și-l întrebă discret:

— Ce e aici, în casa asta?

— Aici a huzurit regele. Acum e Palatul Republicii.

Și Katița, întorcîndu-se spre tovarășele ei, dă explicații:

— Vedeti casa aceea mare de acolo? În ea a huzurit regele, da' acum e Palatul Republicii. Ei, fetelor, vă place la București?...



# DESPRE NILA ȘI INTERPRETA EI

Există piese—și lucrul este bine cunoscut — cu evident caracter de portret dramatic, piese al căror erou central domină și polarizează acțiunea și în funcție de care sînt aduse sau scoase din scenă celelalte personaje. Asemenea lucrări oferă partiturile actoricești mult năzuite de artiști, tocmai prin posibilitățile de bogată evoluție psihologică pe care le presupun.

Piesa „Nila“ de dramaturgul sovietic A. Salinski, pusă în scenă de Teatrul Tineretului, face parte din familia acestor lucrări dramatice și ea este cu atât mai valoroasă cu cât eroina pe care o consacără are o deosebită înălțime și frumusețe morală, o noblețe și o putere de sacrificiu cu adevărat eroice.

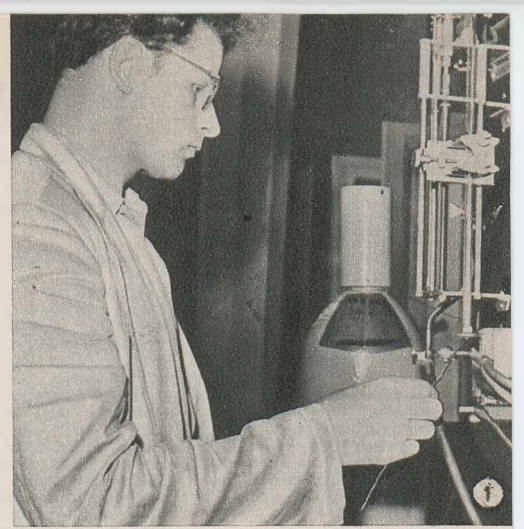
Fără îndoială că distribuția Olgăi Tudorache în acest rol a fost bine gândită, oferind rolului interpreta potrivită, iar tinerei actrițe, posibilitatea de a demonstra dintr-o dată și masiv trăsăturile specifice talentului ei, dovădite mai fragmentat poate în unele spectacole anterioare. Spectatorul simte sincer-

tatea cu care actrița trăiește pe scenă viața Nilei, sentimentele ei, momentele dramatice prin care trece eroina. Olga Tudorache a conturat în linii puternice profilul moral al Nilei, i-a dat dirzenia și forța morală, i-a subliniat abilitatea dar și amărăciunea cu care simulează prietenia cu fasciștii. E drept că uneori artista și-a lipsit personajul de o anumită căldură și gingășie feminină pe care textul le cerea; dar nu aici stă, după părerea noastră, carența principală a realizării ei scenice.

Olga Tudorache are o puternică personalitate artistică; faptul e incontestabil. Se știe însă că personalitatea actorului e cu atât mai pregnantă pe scenă, cu cât ea se supune mai total personalității eroului interpretat, trăsăturilor sale specifice. Or, Olga Tudorache, în loc să se dăruiască rolului Nilei și să meargă spre ea pînă la o totală identificare, a adus eroina la datele proprii sale personalități. Pe scena Teatrului Tineretului, Nila are vocea aspră a Nastasiei, dirzenia bărbătească a Femeii-comisar și lipsa de

femininitate a amîndurora: Olga Tudorache a folosit aceleași mijloace de expresie artistică repetate în multe din rolurile anterioare și aceasta a scăzut din autenticitatea Nilei. Și încă ceva: e foarte bine ca publicul să înțeleagă că Nila e personajul principal al piesei, că drama ei l-a preocupat în mod special pe autor; dar actrița trebuie să evite a demonstra ostentativ acest lucru — așa cum, pare-se, a încercat uneori Olga Tudorache. Regizorul (D. Neleanu) ar fi trebuit să intervină prin temperarea acestui exces de zel al talentatei actrițe și să urmărească a o încadra armonios în restul colectivului. El trebuia în același timp să-i asigure un partener de talie corespunzătoare, în așa fel încît acesta să nu apară copleșit de rol și de creația colegei lui (cum i s-a întîmplat lui Cornel Gîrbea). Reușita spectacolului ar fi fost deplină, iar succesul Olgăi Tudorache în acest mare rol, complet.

S. ANDREI



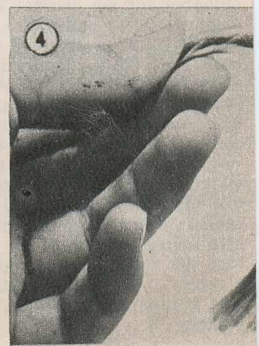
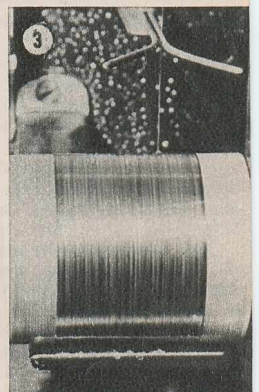
## PĂRUL DE AUR

Dacă cosînzenele n-ar fi fost numai plămămuiri ale poventitorilor de basme și ar fi existat într-adevăr, tare s-ar fi minunat aflînd că părul lor de aur a fost întrecut de mîna meșterilor fărari ai zilelor noastre.

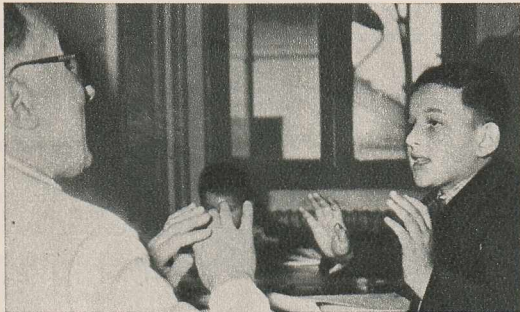
Aceștia nu l-au „rupt din soare“ — cum făceau cosînzenele — ci l-au „tors“ dintr-un bulgăre de aur — sau dintr-unul de argint, de alamă sau chiar din fontă — cu ajutorul unei mașini a-nume inventate. Firul astfel obținut este de șapte ori mai subțire decît firul de păr al omului. Iar ca lungime, poți, dacă vrei, să-l faci să înconjoare pămîntul. Dintr-un singur kilogram de metal poți să tragi un fir lung de la București pînă la Moscova.

Omul sovietic a făurit acest fir nu pentru a-l folosi ca podoadă capilară, ci dintr-o necesitate mult mai practică: firul acesta este microcablul folosit ca rezistență la mașinile electronice de calculat și la diferite alte instrumente ale tehnicii moderne.

În fotografiile pe care le publicăm, vedem pe inginerul Vasili Parhacev, unul din constructorii mașinii de „filat“ metale, în plin proces de producție (foto 1). Vedem apoi dispozitivul mașinii care topește metalul și, sub acțiunea unui cîmp magnetic de înal-



## CUVINTE REGĂSITE



Logopedul îl învață pe micul pacient pronunția unui sunet.

Fotografie de E. GHERA

Copilul nu rostește cuvîntul... Mama l-a repetat de zeci de ori și totuși, în ciuda tuturor insistențelor ei, băiatul, cu ochii măriți de uimire, nu-l poate reproduce...

— Spune pat... pat... pat — stăruie mama. Dar băiatul nu se zisează; ca să fie mai convingătoare, i-l arată:

— Asta-i pat... pat... pătuțul tău în care dormi... Dar cuvîntul dispare de pe buzele mamei, iar copilul nu-l regăsește și drama s-a dezlăntuit...

— Ce se întîmplă oare cu copilul nostru? — se întreabă părinții deznădăduiți. Aude și totuși nu vorbește sau, dacă rostește un cuvînt, o face cu multă greutate... De ce?

Tulburările de acest soi pe care le manifestă unii copii în vorbire sau în învățarea scrisului și cititului, preocupă din ce în ce mai mulți specialiști și au dat naștere unei noi discipline științifice: logopedia.

### S-a rupt firul logic...

La cabinetul de logopedie al policlinicii „Grigore Alexandrescu“ din Capitală a venit o fetiță de opt ani. Mama, neliniștită, explică logopedului că Mariana învață greu, că nu asimilează materiile și că nu înțelege de loc problemele de aritmetică. Aparent, Mariana nu prezintă nici o anomalie; vorbește clar, e receptivă și totuși... La o examinare mai atentă, apar simptomele.

Logopedul îi cere cartea de citire, o deschide la mijloc și o invită afectuos pe Mariana să citească. Fetița, avînd în față un text necunoscut, pe care nu l-a învățat încă, privește mută pagina tipărită și, cu toate că cunoaște alfabetul, nu reușește să citească, îi e teamă. Cînd i se dă apoi un text pe care l-a învățat, ea îl parcurge nespus de ușor. Dar logopedul nu se lasă înșelat de ușurința cu care citește fetița. Experiența îl face să-și dea seama că de fapt Mariana a memorat textul. Și dovada o are îndată ce, acoperind un rînd, lasă un singur cuvînt liber și îndeamnă fetița să-l reproducă: ea nu izbuteste, cu toate că, în parte, cunoaște fiecare literă. S-a rupt firul logic al memorizării! La o altă probă de acest gen, pe același text, Mariana reușește totuși. Care e secretul? Era un cuvînt scurt — cuvîntul „și“ — ușor de citit... La examinarea caietelor fetiței, logopedul descoperă câteva greșeli cărora unui pedagog nu le dau prea mare importanță, dar care în realitate, sînt simptomatice. Mariana scrie „întroase“ în loc de „întoarse“ și „decenbre“ în loc de „decembrie“. (A înlocuit pe mîna n, o eroare tipică). Diagnosticul e clar acum: disgrafie și dislexie specifice, adică anumite anomalii caracteristice în citit și în scris.

Este aceasta o anomalie iremediabilă? Evident că nu! Ea înspăimîntă citeodată părinții, mai mult decît ar trebui, și-l determină să-și supună copiii la eforturi neștiințifice conduse și nerecomandabile.

La cabinetul logopedic — asemenea cabinete există pe lîngă majoritatea policlinicilor pentru copii din București — munca de remediere ce se duce în asemenea cazuri e metodică și dă rezultate excelente. De fapt, aici asistă la lecții, întocmai ca la școală. Profesorul e nespus de amabil. Una dintre metodele cele mai eficiente pe care le folosește este aceea de a determina copilul să-și descopere singur greșeala. Fraza cu cuvîntul stilitic e însemnată cu un punct pe caiet: „Al greșit aici! Vezi unde?“ Și, la o repetată citire, copilul descoperă singur greșeala și e radios! În felul acesta este silit să gîndească și se sensibilizează la greșelile lui tipice, evitîndu-le în viitor.



Tulburările de vorbire la copii sînt, în marea lor majoritate, perfect vindecabile. Acest lucru îl atestă cu tărie practica logopezilor. Trebuie însă sesizate din timp. Și cuvintele care n-au fost spuse vor fi rostite, cele rostite prost își vor recăpăta înfățișarea normală, iar efortul și încordarea în vorbire dispar, lăsînd să curgă fraza clară a vorbirii curente.

C. BOZBICI

## O NOUĂ OPERĂ ROMÎNEASCĂ

Pe scena Operei de Stat din Cluj se reprezintă noua operă romînească a compozitorului Tudor Jarda, „Neamul Șoimăreștilor“. Reproducem aici o imagine din spectacol.

În fotografie: Ion Piso (Tudor Șoimaru) și Ileana Handrea (Anița), într-o scenă din opera „Neamul Șoimăreștilor“, realizată pe scena Operei Romîne din Cluj, în regia lui Ilie Bălea și scenografia lui Valer Vasilescu.

Fotografie de I. MICLEA







## SÎNGELE SE POATE CONSERVA TIMP DE TREI ANI

Se știe că sângele destinat transfuziilor nu se poate conserva până acum în bune condiții mai mult de 21 de zile. Dar oamenii de știință nu s-au mulțumit cu acest termen și au studiat îndeaproape posibilitatea practică de prelungire a duratei conservării. Și astfel s-a descoperit un nou procedeu, care permite păstrarea sângelui timp de trei ani și chiar mai mult. Noul procedeu constă în folosirea azotului lichid, cu ajutorul căruia se poate obține o temperatură de minus 200 de grade. Congelându-se la acest grad de frig, sângele își păstrează toate calitățile necesare unei repuneri în circulație.

## STAREA DE IMPONDERABILITATE... O ADEVĂRATĂ PLĂCERE

Savantul sovietic B. Danilin și-a exprimat de curând părerea că, în cele mai multe cazuri, lipsa de greutate pe o perioadă scurtă nu provoacă perturbări esențiale în funcțiunile fiziologice ale organismului. Rezistența organismului la efectele imponderabilității variază însă de la individ la individ.

În cursul primelor experiențe la care sînt supuși viitorii astronauți, se observă mișcări dezordonate, perturbări în circulația sîngelui, senzații eronate, care la unii dispar însă, după câteva antrenamente. Omul se adaptează în general ușor condițiilor de imponderabilitate, își recapătă puterea de orientare și siguranța mișcărilor.

Cunoscutul pilot de încercare S. Anokin, de pildă, executînd picaje cu avioane de mare viteză, a cunoscut adesea starea lipsei de greutate, pe care a suportat-o foarte ușor. Americanul Charles S. Yeager, în schimb, s-a simțit foarte rău în cursul unor probe de acest fel. De aici și din multe alte exemple rezultă că suportarea stării de imponderabilitate este o chestiune individuală, ca de altfel și raul de mare. Unele persoane se simt prost, chiar în clipa atingerii punctului de greutate zero, plîngîndu-se de amețeli și de dureri de cap; altora, dimpotrivă, plutirea liberă în interiorul cabinii de experimentare le prilejuește o adevărată... plăcere.

Fără îndoială că această adaptabilitate la starea lipsei de greutate va fi hotărîtoare în alegerea viitorilor piloți ai rachetelor cosmice.

## CULTURI LEGUMICOLE ORIGINALE

În cadrul unor cercetări microclimatice, în Republica Democrată Germană s-au experimentat culturi de legume efectuate pe foi de... masă plastică. Solul a fost acoperit cu asemenea foi de culoare în-

chisă, care au proprietatea de a spori cantitatea de căldură și de a reduce totodată evaporatia. Plantele tinere au fost introduse în pămînt prin niște tăieturi practicate în folie de masă plastică și puse să se dezvolte astfel, în condițiile unei „clime artificiale“.

Influența acestei clime — realizate cu ajutorul foliei de masă plastică — asupra creșterii și dezvoltării plantelor poate fi comparată cu cea a regiunilor subtropicale.

## ALGELE LA TREABĂ

La instalațiile de decantare ale marilor orașe s-a putut observa că, în unele bazine, procesul de epurare se desfășoară mai rapid decît în altele. S-a constatat că era vorba de bazinele cu o bogată vegetație de alge. În urma cercetărilor făcute, s-a ajuns la concluzia că oxigenul cedat de alge în timpul creșterii lor ajută bacteriilor la descompunerea reziduurilor din apă, deci la curățirea acesteia. În schimb, bacteriile furnizează bioxid de carbon și combinații azotoase, care, împreună cu substanțele minerale din apa reziduală, favorizează dezvoltarea algelor. Algele nu constituie însă numai un ajutor eficient în epurarea apelor industriale și menajere ale orașelor, ci și o excelentă substanță nutritivă pentru animale. Iată de ce, în ultima vreme, apele reziduale ale unor orașe sînt conduse în niște bazine mari, unde sînt curățate cu ajutorul algelor. De partea cealaltă a bazinelor iese o apă relativ curată, care poate fi refolosită în industrie și, împreună cu ea, iese o cantitate importantă de alge. Acestea sînt tratate chimic, uscate și transformate în hrană pentru vite.

## UN ASPIRATOR CARE SPALĂ RUFEE

Gospodina a terminat tocmai cu curățatul covoarelor. Acum, ea cufundă aspiratorul în cazanul cu rufe și începe... spălutul.

Această dublă performanță aparține „Vîntulețului“, noul aparat electrocasnic, construit la o uzină din Vilnius (R.S.S. Lituaniană). Pentru spălutul rufelor, aspiratorul este înzestrat cu un dispozitiv special, extrem de simplu, care este cufundat în apă, în timp ce aspiratorul trimite în cazan, printr-o țevă, aer cald. Jetul de aer cald străbate soluția de spălat și agită rufe, care se curăță astfel perfect.

„Vîntulețului“ i s-au adus însă și alte perfecționări. Pentru a se evita smulgerea firelor de covor, din cauza curentului puternic de aer, constructorii i-au adaptat un regulator cu vacuum, care subțiază aerul. Noul aspirator-spălător de rufe dispune de un comutator universal, acționat cu piciorul.

## BUSINESSMENII AMERICANI ȘI LUPTA DE CLASĂ

Este un fapt îndeobște cunoscut că monopoliiștii americani se străduiesc în fel și chip să demonstreze inexistența claselor și a luptei de clasă în Statele Unite. Aceste noțiuni — „clasă“ și „luptă de clasă“ — sînt considerate subversive și se preconizează chiar ideea ca ele să nu figureze nici măcar în dicționare. Teama de a folosi noțiunea de „clasă“ merge atît de departe, încît unii se feresc de a o întrebuința fie și în alte sensuri decît cel de clasă socială. Astfel, la calea ferată, vagoanele de clasă întâi au fost denumite vagoane pullman, iar serviciile publice de clasă întâi au căpătat denumirea de „lux“, iar cele de clasă a doua — de „turism“.

Iată însă și o excepție. Una din lecțiile destinate oamenilor de afaceri, prin care aceștia sînt îndrumați cum să facă mai bine comerț, apărută în „Management Journal“, se intitulază: „De ce trebuie să ai conștiința de clasă la vânzarea mărfurilor“. Industriașii și negustorii americani află cu această ocazie că în materie de afaceri există... clase sociale și că trebuie să țină seama de situația de clasă a partenerului. E drept, acesta e un caz rar în care businessmenii americani vorbesc față în față despre împărțirea în clase a societății americane. Există însă nenumărate alte cazuri cînd — fără a spune lucrurilor întocmai pe nume — monopoliiștii recunosc nu numai existența claselor, ci și a luptei de clasă. Mai ales atunci cînd trebuie să facă față unor greve muncitorești atît de viguroase ca aceea a celor 500.000 de oțelari americani.

## CĂLDURA SOARELUI ATINGE 190 MILIOANE DE GRADE

*D*ună nu demult era stabilit că Soarele are o temperatură de 11 milioane grade Fahrenheit în exterior, iar în interior — de 36 milioane grade.

În urma cercetărilor întreprinse de curînd cu ajutorul unor instrumente speciale, montate pe rachetele cosmice, s-a stabilit că razele solare ating o temperatură de 190 milioane de grade.

Cunoașterea acestor date are o deosebită importanță pentru rezoluirea problemei zborurilor interplanetare.

# GIMNASTICA LA DOMICILIU

...este titlul noii rubrici pe care o introducem în revista noastră, începînd din acest număr.

Aplicarea exercițiilor fizice, bine alese, provoacă în organism o serie de modificări pozitive: mușchii se relaxează mai pronunțat sub piele, corpul devine mlădios, cu o ținută corectă și frumoasă.

Exercițiile fizice ameliorează afluzul sîngelui spre inimă, înlesnind circulația acestuia. Contractarea și relaxarea musculară, însoțite de respirația profundă, stîl de o mare însemnătate în gimnastica individuală, mai ales a celor care au profesii legate de o muncă lungă ședere pe scaun sau în picioare.

## CÎND, CÎT ȘI CUM ?

Orele de dimineață, imediat după somn și înainte de mișcare, sînt cele mai indicate pentru exerciții. Cel ce nu are posibilitatea să facă gimnastica în aceste ore pot face exercițiile după două ore și jumătate de la masa de prînz. Spațiul de care dispuneți (oricît de restrîns ar fi) este suficient pentru executarea întregului program de gimnastică. Exercițiile se fac în fața ferestrei întredeschise (iarna) și deschise larg (vara), într-un costum cît mai ușor (chiloți, maiou).

## 10 MINUTE — ZILNIC

Pentru a da rezultatele dorite, exercițiile trebuie executate zilnic. Numai cauzele excepționale, de pildă boala, pot justifica întreruperea temporară a gimnasticii.

În numerele viitoare, vă vom prezenta programe avînd ca scop redobîndirea supleției, combaterea constipației, a îngrășării, îndreptarea spatelui, dobîndirea unei ținute corecte etc.

Cu ajutorul gimnasticii medicale și cu colaborarea dumneavoastră, veți putea să vă mențineți sănătatea și să vă îndrișiți organismul.

Primul program cuprinde:

## EXERCIȚII DE GIMNASTICĂ IGIENICĂ

avînd ca scop dezvoltarea generală a organismului și menținerea sănătății.

### Exercițiul nr. 1

STÎND, CU PICIOARELE DEPARTATE: rotarea brațului stîng prin față sus și prin înapoi în jos, urmînd cauza cu privirea și inspirînd adînc pe nas (1). Revenirea cu expirație (2). Aceeași mișcare cu brațul drept (3-4). Repetați exercițiul de 8 ori.

### Exercițiul nr. 2

STÎND: ridicarea pe vîrfuri, cu ridicarea brațelor lateral (inspirație) (1) — ghemuire, încrucîșînd brațele în față (2) — ridicare pe vîrfuri, cu brațele lateral (3) — Revenire în stînd (4). Repetați exercițiul de 4 ori.

### Exercițiul nr. 3

DEPARTAT, BRAȚELE LATERAL: executăm două arcuri de brațe sus (inspirație) (1-2) și două arcuri jos, o dată cu aplecarea trunchiului înainte (expirație) (3-4). Degetele caută să atingă glezna (4). Executăm apoi aceeași mișcare, coborînd trunchiul spre stînga, palmele ating glezna. La fel, spre dreapta. Repetați exercițiul de 4 ori.

### Exercițiul nr. 4

DIN MERS, ridicăm alternativ cite un picior înapoi și ambele brațe sus.

### Exercițiul nr. 5

STÎND CU BRAȚELE ÎNTINSE OBLIC ÎNAINTE: ridicarea piciorului stîng la palma dreaptă (1) și coborire (2). Aceeași, cu piciorul drept la palma stîngă. Repetați exercițiul de 6 ori.

### Exercițiul nr. 6

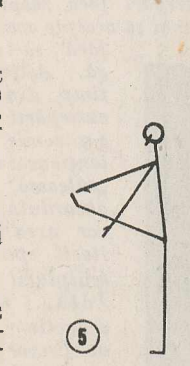
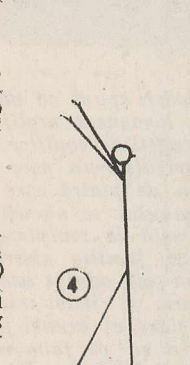
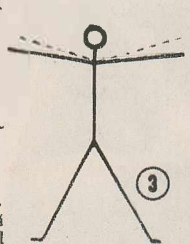
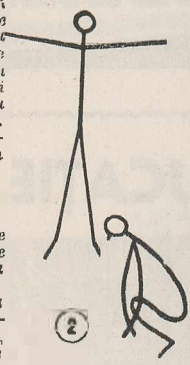
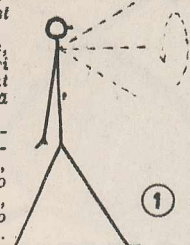
DEPARTAT STÎND, mîinile pe șolduri: rotare mare a trunchiului, de 4 ori spre stînga și de 4 ori spre dreapta. (Țineți ochii deschiși!)

### Exercițiul nr. 7

SPRIJINIT CU MÎINILE PE PERETE (palmele îndreptate înainte): flexarea brațelor (expirație) și întinderea lor (inspirație). Cine poate, execută acest exercițiu jos, pe podea.

Prof. Ana Maria ENĂCHESCU

N.A. — Cifrele din paranteză indică timpii mișcărilor.





## EDUCAȚIE...



Nu se poate spune că municipalitatea londoneză neglijează educația estetică a copiilor... Iată un teren de jocuri dintr-un parc din Londra: momia de piatră care formează panta toboganului se numește „Gulliver” și e creată de sculptorul Trevor Tennant, din familia abstracționiștilor, al căror șef adulat este englezul Henry Moore. E îndoielnic că micuții beneficiari ai acestei jucării au recunoscut în ea pe faimosul erou al aventurii în Liliput. Bănuim că, după zadarnice eforturi de imaginație și după întrebări fără răspuns logic, ei s-au resemnat să accepte acest Gulliver fără să-l înțeleagă. Astfel, primul timp din operația extirpării rațiunii s-a comis. Așa intenționează unii să „călească” simțul absurdului, de care vor avea nevoie viitorii spectatori ai sculpturii abstracte. Iată... materialul didactic „Gulliver” de Trevor Tennant — iată opera pentru adulți (de Henry Moore), sculptură care reprezintă — ce? — pe Faust sau pe Pitecantropus, totul sau nimic!... Nu ne putem pronunța. Dar vă asigurăm că „cine știe”... nu câștigă nimic!

Anca ARGHIR



La Berlin s-au desfășurat recent lucrările Conferinței internaționale în problemele cancerului, organizate de Ministerul Sănătății din R.D. Germană și Academia de Științe a R.D. Germane. În fotografie: un aspect din timpul lucrărilor conferinței.



Inscenarea judiciară de la Düsseldorf împotriva unui grup de activiști ai mișcării pentru pace din R.F.G. a stîrnit indignarea opiniei publice mondiale. În fotografie: o delegație franceză, în frunte cu prof. R. Pfrimmer (în centru), sosită la Düsseldorf, pentru a-și exprima protestul și pentru a urmări dezbaterile procesului.



O demonstrație a muncitorilor oțelari de la uzinele Breda din Milano (Italia), împotriva concesiunilor și pentru mărirea salariilor.

Ancheta în jurul asasinării fostului prim-ministru al Ceylonului S. Bandaranaike a declanșat o criză politică în țară. Precum se știe, reprezentanții opoziției și-au exprimat în parlament neîncrederea în guvernul Dahanayake în legătură cu cercetările întreprinse. S-au ivit puternice divergențe chiar în guvern, care au dus în cele din urmă la remanierea cabinetului și dizolvarea parlamentului. Ca ministru de Interne a fost numit Stanley De Zoisa, hănuit de complicitate la asasinarea lui Bandaranaike. În fotografie: una dintre cele șapte persoane arestate de poliția ceyloneză și acuzate de participare la asasinarea fostului prim-ministru este adusă la tribunal.



Difficultățile în care se află economia americană sînt un subiect mult dezbătut în presa din S.U.A. și nu numai sub forma unor articole sau comentarii. Caricatura de mai sus, apărută în ziarul american „The Christian Science Monitor”, înfățișează nava așa-zisel „prospertăți americane”, încolțită de valurile grevelor, ale revendicărilor clasei muncitoare și ale amenințării creșterii prețurilor.

●Ironizînd rîminerea în urmî a Occidentului în domeniul cuceririi cosmosului, deputatul laburist englez Harold Wilson a declarat în Camera Comunelor: „Sovieticii au fotografiat cealaltă față a Lunii. Culmea aspirațiilor Occidentului a fost aceea de a fotografia cealaltă față a actriței Jayne Mansfield”. Reproducînd butada, ziarul parizian „Libération” o întitulează cu aceeași ironie: „Flecarea cu ambiția lui”...

●Alte victime ale bombei de la Hiroșima. Obsedaț de gîndul că și-a molipsit fiica de „cluma atomică”, japonezul Hirohito Tokeda, care a supraviețuit bombardamentului atomic din 1945, și-a ucis copilul și apoi s-a sinucis.

●Matematică simplă: În ultimii șapte ani, „ajutorul” american acordat țărilor arabe s-a cifrat la 136 milioane dolari, în timp ce numai profitul net realizat într-un singur an de firma petroliferă americană ARAMCO în Arabia Saudită trece de 300 milioane dolari.

●E o veche meteahnă a dictatorilor sud-americani, aceea de a contracta datorii peste hotare și mai ales în S.U.A., pînă în ultima clipă a guvernării lor. Dictatorul Somoza nu face excepție din acest punct de vedere. Mai ales acum, cînd luptele din Nicaragua pentru răsturnarea regimului său despotice se intensifică, Forțele revoluționare l-au avertizat însă pe protectorul lui Somoza că nu vor recunoaște nici un fel de datorie contractată de acesta la băncile americane.

●Expansiunea americană în Sahara se face pe o cale mai ocolită, prin intermediul Băncii Internaționale de reconstrucție și dezvoltare. Se anunță de altfel că oferta de credit în valoare de 50 milioane dolari, pentru construirea unei conducte petrolifere de 660 kilometri ar însemna pentru Franța o recunoaștere a influenței americane și în această zonă. Ca să nu se dezmință proverbul: peștele mare înghite pe cel mic. Mai ales în apele turburî ale N.A.T.O.

●Autoritățile coloniale din Kenya au luat recent unele măsuri pentru o așa-zisă „înlăturare a barierelor rasiale în ce privește proprietatea asupra pămîntului”. În legătură cu aceasta, citim în săptămînalul londonez „The Observer”: „Noile măsuri stabilesc drepturile persoanelor de culoare de a poseda pămînt în regiunea rezervată pînă acum exclusiv albilor, fără a crea însă prilejul pentru exercitarea acestui drept”. Cum s-ar zice, dreptul drept, dar cine caută prilejul își găsește... beleaua.

●Pentru a se pune la adăpost față de orice „surprize”, autoritățile coloniale din Senegal au luat măsuri ca în timpul vizitelor pe care a făcut-o generalul De Gaulle în această țară, toți funcționarii de culoare care simpatizează cu mișcarea de eliberare să fie... consemnați la domiciliu.

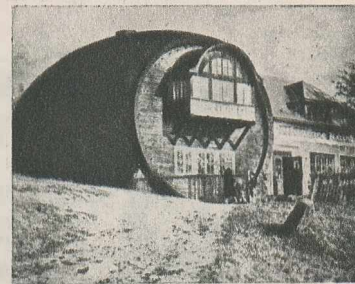
●Crisa din Ruhr. Potrivit zărelor vest-germane, închiderea minelor din Bochum va afecta direct sau indirect 100.000 de muncitori și tehnicieni. Încă o mostră a „miracolului economic” din Germania occidentală.

●Incercările de ultimă oră ale guvernărilor de la Bonn de a stăvili cursa ascendentă a prețurilor prin măsuri paliative, ca importul de carne congelată, conserve și brînzeturî, sînt taxate de presa vest-germană drept „piule calmante”. Nemulțumirea populației lovite de scumpete a devenit altă de amenințătoare, încît ziarul burghez „Die Welt” dă alarma: „Se aud bubiturile înfundate ale viitorului val revendicativ”.

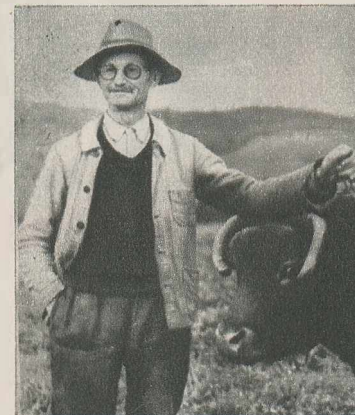
D. B.



IMBRACAT ÎNTR-UN COSTUM SPECIAL DE PROTECȚIE, acest lepurăș este pregătit pentru a fi lansat în cosmos cu ajutorul unei rachete; înapoiindu-se pe pămînt, el va prilejui savanților sovietici noi observații asupra condițiilor de zbor în cosmos.



URIAȘUL BUTOI din fotografie este un original restaurant din Cehoslovacia, construit într-o stațiune de odihnă, în apropiere de Liberec. În interior, restaurantul este amenajat în stil rustic, cu mobilier în ton și cu iluminarea asigurată de niște lampioane cu luminări.



ÎNTEPĂTURĂ TĂMĂDUITOARE... Acest agricultor din Alesne (Franța), pe nume Charles Lecousy, dînd peste un cuib de viespi în timp ce cosea iarba, a fost înțepat de una din ele la ureche. Urmarea interesantă a acestui înțepătură a fost că bătrînul țărăn și-a recăpătat auzul la urechea cu care nu mai auzea de 40 de ani.

REDACȚIA: București, Piața Școlteii. Căsuța Poștală 3507 of. 33. Tel. 17.60.10, int. 1744.  
ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.  
PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică:  
Ion VULPESCU  
Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Școlteii „I. V. Stalin”.



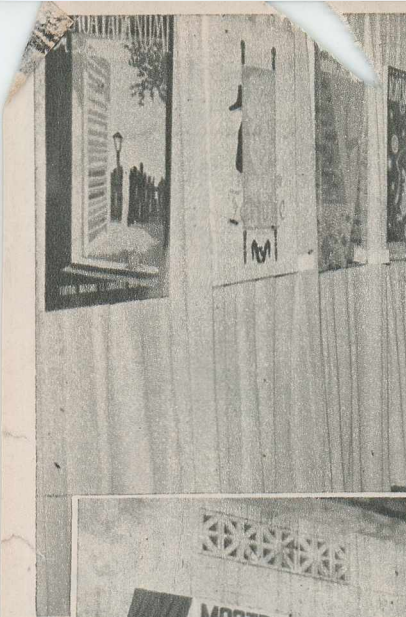
## R.P.R. PESTE HOTARE

În mai multe orașe din Italia — printre care Roma, Milano, Bologna, Parma, Veneția, Sulmona, Genova — a fost prezentată o Expoziție de machete-afișe a R.P.R., pusă la dispoziție de către Institutul român pentru relațiile culturale cu străinătatea. Expoziția a fost vizitată de personalități și oameni de cultură, de ziaristi și, în general, de un numeros public.

Reproducem două imagini din această expoziție.  
1) Vizitatorii admirînd afișele românești expuse la Bologna.  
2) La Expoziția de machete-afișe a R.P.R., organizată la Roma.



VICTORIA REGIA se numește această plantă lacustră de solul nufărului de la noi, care poate fi înfîlțită în insula lava (Indonezia). Particularitatea interesantă a plantei constă nu numai în mărimea frunzelor sale, ci și în faptul că nervurile care le străbat sînt atât de puternice, încît frunzele pot susține ușor un copil de 2-3 ani.



ÎN APROPIEREA STAȚIUNII ANTARCTICE de la Mirnii, biologul sovietic V.M. Makușok a găsit un puide pinguin din rasa albinoș, alb în întregime, numai ciocul și piciorușele avînd o nuanță trandafirie. Cum mai avea încă doi mici pinguii, el le-a dat celor trei denumirea de Ant, Arc și Tica.

## COMENTARIU

### Libération

#### LE HASARD N'Y EST POUR RIEN

● Le barrage de Malpasset avait été construit il y a huit ans dans des conditions incohérentes

● Il était demeuré inutilisé et sans surveillance pendant plusieurs années

● Aucun compte n'a été tenu des interpellations faites à ce sujet au conseil général du Var

● Des fissures avaient été constatées depuis 48 heures, mais aucune mesure de précaution n'avait été prise

Catastrofa de la Fréjus (sudul Franței) provocată de prăbușirea barajului Malpasset de pe râul Reyran, care s-a soldat, conform cifrelor date publicității de Ministerul de Interne al Franței, cu 306 morți și 106 dispăruți și cu pagube de zece miliarde franci, continuă să se afle în centrul atenției presei franceze. Numeroase ziare subliniază că nu poate fi vorba de o întâmplare, de o „calamitate naturală”. În faosimilul alăturat, reprodus din ziarul „Libération”, se scrie: „Întîmplarea nu joacă aici nici un rol. Barajul Malpasset a fost construit în urmă cu opt ani în mod dezorganizat. El a rămas nefolosit și fără supraveghere timp de mai mulți ani. Nu s-a ținut cont în această privință de avertizamentele consiliului general din Var (departamentul în care se află localitatea Fréjus — n.r.). În urmă cu 48 de ore (înaintea catastrofei — n.r.) au fost constatate fisuri, dar nici o măsură de prevedere n-a fost luată”.  
În fotografia de jos: localitatea Fréjus, după dezastru.



# CUCERITORII BUCEGILOR

Fotoreportaj de E. DASCĂLU



① Prima lecție. Instructorul de schi își ia în primire grupa de începători.

② Ajutor tovarășesc și... cavaleresc.

③ Un soare neobișnuit pentru luna ianuarie își aduce generoasa contribuție la bucuriile copiilor.

④ Hai la drum!...

⑤ După micul dejun, elevii din tabăra de la cabana „Valea cu brazi” (cota 1.500) sînt gata să înceapă o nouă zi.



800 de elevi și eleve frunțași la învățătură și iubitori de sport din toate școlile bucureștene, grupați în jurul celor două școli de elevi sportivi, au petrecut zece zile din vacanța lor de iarnă în Bucegi.

Inițiativa aceasta a secției de învățămînt a Sfatului popular al Capitalei și a Comitetului Orașenesc al U.T.M. tinde să se transforme într-o adevărată tradiție. Vacanța de iarnă în munți prilejuiește beneficiarilor ei nu numai comoara amintirilor neșterse; ea constituie în primul rînd un mijloc educativ de mare eficiență. Viața în colectiv, cu disciplina și regulile ei împotriva pornirilor egoiste și individualiste, stimularea dirzeniei și a

curajului și ridiculizarea lașității și a slăbiciunilor de caracter, adîncirea sentimentelor de dragoste pentru frumusețile patriei, lată numai cîteva din valorile morale ce îmbogățesc viața și fletească a copiilor la cîmpul minunatelor lor vacanțe.

De toate acestea s-au ocupat cu dăruire profesorii și instructorii sportivi din colectivitatea de conducere al taberelor, în frunte cu inimosul director Ion Ionescu, organizînd meticuloasă și în fiecare oră din programul zilei care nu lipseau nici prilejuri de schi sau antrenamentele avansaților, nici excursii literare și conferințele instructive, nici jocurile de câștig etc. etc.

